

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 343

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

26 sierpnia 2021

Spis treści

III Akty przygotowawcze

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

2021/C 343/01	Opinia Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 czerwca 2021 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego (CON/2021/20)	1
---------------	--	---

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2021/C 343/02	Kursy walutowe euro — 25 sierpnia 2021 r.	14
2021/C 343/03	Decyzja Komisji z dnia 4 sierpnia 2021 r. ustanawiająca grupę ekspertów ds. doradztwa technicznego w zakresie produkcji ekologicznej (EGTOP)	15

INFORMACJE DOTYCZĄCE EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO

Urząd Nadzoru EFTA

2021/C 343/04	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	23
2021/C 343/05	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	24
2021/C 343/06	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	25
2021/C 343/07	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	26
2021/C 343/08	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	27

PL

2021/C 343/09	Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń	28
---------------	---	----

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał EFTA

2021/C 343/10	Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. przez SÝN hf. przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA (Sprawa E-4/21)	29
---------------	---	----

INNE AKTY

Komisja Europejska

2021/C 343/11	Publikacja informacji dotyczącej zatwierdzenia zmiany standardowej w specyfikacji produktu objętego nazwą pochodzenia w sektorze winorośli i wina, o której to zmianie mowa w art. 17 ust. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33	30
2021/C 343/12	Publikacja informacji dotyczącej zatwierdzenia zmiany standardowej w specyfikacji produktu objętego nazwą pochodzenia w sektorze winorośli i wina, o której to zmianie mowa w art. 17 ust. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33	38

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 4 czerwca 2021 r.

w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego

(CON/2021/20)

(2021/C 343/01)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniach 22, 23 i 29 grudnia 2020 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wnioski, odpowiednio, Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej o wydanie opinii w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014 oraz (UE) nr 909/2014 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „projektem rozporządzenia”) oraz w sprawie projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywy 2006/43/WE, 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/65/UE, (UE) 2015/2366 i (UE) 2016/2341 ⁽²⁾ (zwanego dalej „projektem dyrektywy zmieniającej”, a wraz z „projektem rozporządzenia” zwanymi dalej „projektami aktów prawnych”).

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 4 oraz art. 282 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jako że projekty aktów prawnych zawierają przepisy leżące w zakresie kompetencji EBC, obejmującym w szczególności określanie i wdrażanie polityki pieniężnej, wspieranie sprawnego funkcjonowania systemów płatniczych, przyczynianie się do sprawnego prowadzenia polityki przez właściwe organy w odniesieniu do stabilności systemu finansowego, a także w zakresie zadań EBC dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi zgodnie z art. 127 ust. 2 tiret pierwsze i czwarte, art. 127 ust. 5 i art. 127 ust. 6 Traktatu. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Uwagi ogólne

- 1.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje projekt rozporządzenia, który ma na celu zwiększenie cyberbezpieczeństwa i odporności operacyjnej sektora finansowego. W szczególności EBC z zadowoleniem przyjmuje cel projektu rozporządzenia, jakim jest usunięcie przeszkód dla ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego usług finansowych oraz usprawnienie tego procesu dzięki harmonizacji przepisów obowiązujących w obszarze zarządzania ryzykiem związanym z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi (ICT), udostępniania informacji, testowania i w obszarze dotyczącym ryzyka ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT. Ponadto EBC z zadowoleniem przyjmuje cel projektu rozporządzenia, jakim jest uproszczenie i harmonizacja pokrywających się wymogów regulacyjnych lub oczekiwań w zakresie nadzoru, jakim obecnie podlegają podmioty finansowe zgodnie z prawem Unii.
- 1.2. EBC rozumie, że w odniesieniu do podmiotów finansowych zidentyfikowanych jako operatorzy usług kluczowych ⁽³⁾ projekt rozporządzenia stanowi sektorowy akt prawny (*lex specialis*) w rozumieniu art. 1 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 ⁽⁴⁾ (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą cyberbezpieczeństwa”). Oznacza to, że wymogi wynikające z projektu rozporządzenia miałyby co do zasady pierwszeństwo przed dyrektywą dotyczącą cyberbezpieczeństwa. W praktyce oznaczałoby to m.in., że podmioty finansowe zidentyfikowane jako operatorzy usług kluczowych ⁽⁵⁾ zgłaszałyby incydenty na podstawie

⁽¹⁾ COM(2020) 595 final.

⁽²⁾ COM(2020) 596 final.

⁽³⁾ Zob. art. 1 ust. 2 projektu rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2016/1148 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (Dz.U. L 194, 19.7.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Zob. art. 5 dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa.

projektu rozporządzenia, a nie na podstawie dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa. Podczas gdy EBC z zadowoleniem przyjmuje ograniczenie pokrywających się wymogów wobec podmiotów finansowych w zakresie zgłaszania incydentów, wzajemne relacje między projektem rozporządzenia a dyrektywą dotyczącą cyberbezpieczeństwa wymagają głębszego rozważenia. Na przykład zgodnie z projektem rozporządzenia zewnętrzny dostawca usług ICT ⁽⁶⁾ może być związany zaleceniami wydanymi przez wiodący organ nadzorczy ⁽⁷⁾. Jednocześnie ten sam zewnętrzny dostawca usług ICT może zostać zaklasyfikowany jako operator usług kluczowych w rozumieniu dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa i być związany poleceniami wydanymi przez właściwy organ ⁽⁸⁾. W takim przypadku zewnętrzny dostawca usług ICT mógłby podlegać zaleceniom wydanym na podstawie projektu rozporządzenia oraz sprzecznym z nimi poleceniom wydanym na podstawie dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa. EBC sugeruje, aby organy prawodawcze Unii głębiej rozważyły potencjalne niespójności pomiędzy projektem rozporządzenia a dyrektywą dotyczącą cyberbezpieczeństwa, które mogą stanąć na przeszkodzie harmonizacji i ograniczeniu pokrywających się i sprzecznych wymogów wobec podmiotów finansowych.

- 1.3. EBC rozumie także, że zgodnie z projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii, uchylającej dyrektywę (UE) 2016/1148 ⁽⁹⁾ (zwanym dalej „projektem dyrektywy NIS2”), „zdarzenia potencjalnie wypadkowe” ⁽¹⁰⁾ będą podlegały obowiązkowi w zakresie zgłaszania incydentów ⁽¹¹⁾. Chociaż motyw 39 projektu dyrektywy NIS2 odnosi się do znaczenia terminu „zdarzenia potencjalnie wypadkowe”, nie jest jasne, czy intencją jest wprowadzenie wymogu zgłaszania zdarzeń potencjalnie wypadkowych przez podmioty wskazane w art. 2 projektu rozporządzenia. W tym względzie, a także biorąc pod uwagę, że zdarzenia potencjalnie wypadkowe mogą zostać zidentyfikowane jako takie dopiero po ich wystąpieniu, EBC z zadowoleniem przyjąłby fakt powiadamiania go o istotnych zdarzeniach potencjalnie wypadkowych w stosownym czasie od ich wystąpienia, tak jak obecnie ma to miejsce w przypadku cyberincydentów. EBC sugeruje zapewnienie większej koordynacji pomiędzy projektem rozporządzenia a projektem dyrektywy NIS2 w celu doprecyzowania dokładnego zakresu obowiązku zgłaszania, jakim może być objęty dany podmiot finansowy na podstawie tych dwóch różnych, lecz wzajemnie powiązanych aktów prawa Unii. Jednocześnie należałoby zdefiniować „zdarzenia potencjalnie wypadkowe” oraz opracować przepisy uściślające, kiedy należy uznawać je za istotne.
- 1.4. EBC z zadowoleniem przyjmuje zachęcanie podmiotów finansowych do dobrowolnego wymieniać się informacjami na temat danych wywiadowczych dotyczących cyberzagrożeń w celu wzmocnienia i wsparcia postaw cyberodporności. EBC również wspiera rynkową Inicjatywę wymiany informacji i danych wywiadowczych na temat incydentów cybernetycznych (CIISI-EU) i udostępnia rozwiązania ułatwiające tworzenie i rozwijanie takich inicjatyw ⁽¹²⁾.
- 1.5. EBC popiera współpracę pomiędzy właściwymi organami wyznaczonymi zgodnie z projektem rozporządzenia, Europejskimi Urzędami Nadzoru i zespołami reagowania na incydenty bezpieczeństwa komputerowego (zwanymi dalej „CSIRT”) ⁽¹³⁾. Wymiana informacji ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia operacyjnej odporności Unii, gdyż przepływ informacji i współpraca pomiędzy organami może przyczynić się do zapobiegania cyberatakowi i pomóc ograniczyć rozprzestrzenianie się zagrożeń związanych z ICT. Należy promować wspólne rozumienie ryzyk związanych z ICT i zapewnić spójną ocenę tych ryzyk na obszarze Unii. Niezwykle ważne jest, aby właściwe organy dzieliły się informacjami z pojedynczym punktem kontaktowym ⁽¹⁴⁾ i krajowymi CSIRT ⁽¹⁵⁾ dopiero wówczas, gdy zostaną jasno ustalone mechanizmy klasyfikacji i przekazywania informacji, przy odpowiednich zabezpieczeniach zapewniających poufność.
- 1.6. Wreszcie, EBC dostrzega potrzebę wprowadzenia do projektu rozporządzenia przepisów o ochronie danych osobowych i przechowywaniu danych. Czas przechowywania powinien uwzględniać dochodzenia i kontrole, wnioski o informacje, przekazywanie, publikację, ewaluację, weryfikację, ocenę oraz sporządzanie planów nadzoru lub kontroli, jakie właściwe organy mogą być zobowiązane prowadzić w ramach swoich obowiązków i zadań wynikających z projektu rozporządzenia. W tym względzie odpowiedni byłby okres 15 lat. Okres ten mógłby zostać skrócony lub wydłużony na potrzeby konkretnych przypadków. W tym względzie

⁽⁶⁾ Zob. art. 3 ust. 15 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁾ Zob. art. 31 ust. 1 lit. d) projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁾ Zob. art. 15 ust. 3 dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa.

⁽⁹⁾ COM(2020) 823 final.

⁽¹⁰⁾ Zdarzenia, które mogą spowodować szkodę, ale których pełnemu wystąpieniu udało się skutecznie zapobiec; zob. motyw 39 projektu dyrektywy NIS2.

⁽¹¹⁾ Zob. art. 11 projektu dyrektywy NIS2.

⁽¹²⁾ Cyber threat Intelligence Information Sharing Initiative – Inicjatywa wymiany informacji i danych wywiadowczych na temat incydentów cybernetycznych (CIISI-EU), dostępna na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽¹³⁾ Zob. art. 42 projektu rozporządzenia.

⁽¹⁴⁾ Zob. art. 8 ust. 3 dyrektywy dotyczącej cyberbezpieczeństwa.

⁽¹⁵⁾ Zob. także art. 11, 26 i 27 projektu dyrektywy NIS2.

EBC sugeruje, aby organy prawodawcze Unii, formułując właściwy przepis o danych osobowych i przechowywaniu danych, uwzględniły zasadę minimalizacji danych, a także dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych ⁽¹⁶⁾.

2. Uwagi szczegółowe dotyczące nadzoru oraz rozliczeń i rozrachunku papierów wartościowych

2.1. Uprawnienia nadzorcze ESBC i Eurosystemu

2.1.1. Traktat i Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwany dalej „Statutem ESBC”) przewidują, że Eurosystem w ramach swojego mandatu sprawuje nadzór nad systemami rozliczeń i płatności, co jest ściśle powiązane z jego podstawowymi zadaniami w zakresie polityki pieniężnej. Zgodnie z art. 127 ust. 2 tiret czwarte Traktatu, odzwierciedlonym w art. 3 ust. 1 Statutu, jednym z podstawowych zadań realizowanych za pośrednictwem ESBC jest „popieranie sprawnego funkcjonowania systemów płatniczych”. Wykonując to podstawowe zadanie, EBC i krajowe banki centralne mogą stwarzać udogodnienia, a EBC może uchylać rozporządzenia, w celu zapewnienia skuteczności i rzetelności systemów rozliczeń i płatności w ramach Unii i z innymi krajami” ⁽¹⁷⁾. Zgodnie ze swoją rolą nadzorczą EBC przyjął rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 795/2014 (EBC/2014/28) (zwane dalej „rozporządzeniem SIPS”) ⁽¹⁸⁾. Rozporządzenie SIPS wdraża, w normatywnej formie, zasady dotyczące infrastruktury rynku finansowego wydane w kwietniu 2012 r. przez Komitet ds. Systemów Płatności i Rozrachunku (CPSS) oraz Międzynarodową Organizację Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) ⁽¹⁹⁾, które są prawnie wiążące i obejmują zarówno systemy płatności wysokokwotowych, jak i systemy płatności detalicznych, o znaczeniu systemowym, prowadzone przez bank centralny Eurosystemu lub podmiot prywatny. Ramy polityki nadzorczej Eurosystemu ⁽²⁰⁾ określają instrumenty płatnicze jako „integralną część systemów płatności” i tym samym włączają te instrumenty do zakresu nadzoru. Ramy nadzoru nad instrumentami płatniczymi są obecnie poddawane przeglądowi ⁽²¹⁾. W tych ramach instrument płatniczy (np. karta, polecenie przelewu, polecenie zapłaty, przekaz pieniądza elektronicznego i cyfrowy token płatniczy ⁽²²⁾) definiuje się jako spersonalizowane urządzenie (lub zestaw urządzeń) lub zestaw procedur uzgodniony między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, wykorzystywane w celu zainicjowania transferu wartości ⁽²³⁾.

2.1.2. W świetle powyższego EBC popiera wyłączenie z zakresu projektu rozporządzenia przepisów dotyczących operatorów systemów określonych w art. 2 lit. p) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE ⁽²⁴⁾, systemów płatności (w tym tych obsługiwanych przez banki centralne), schematów płatności i uzgodnień płatniczych ze względu na zastosowanie powyżej wskazanych ram nadzoru. Z tych przyczyn kompetencje ESBC wynikające z Traktatu i kompetencje Eurosystemu wynikające z rozporządzenia SIPS powinny zostać wyraźnie wymienione w motywach projektu rozporządzenia.

⁽¹⁶⁾ Zob. art. 4 ust. 1 lit. b) i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁷⁾ Zob. art. 22 Statutu ESBC.

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 795/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie wymogów nadzorczych w odniesieniu do systemów płatności o znaczeniu systemowym (EBC/2014/28) (Dz.U. L 217 z 23.7.2014, s. 16).

⁽¹⁹⁾ Dostępne na stronie internetowej BIS pod adresem www.bis.org.

⁽²⁰⁾ „Eurosystem oversight policy framework”, wersja uaktualniona z lipca 2016 r. dostępna na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽²¹⁾ Zob. zmienione i skonsolidowane ramy nadzoru Eurosystemu dotyczące elektronicznych instrumentów płatniczych, schematów i uzgodnień (ramy PISA), dostępne na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽²²⁾ Cyfrowy token płatniczy to cyfrowe przedstawienie wartości zabezpieczonej roszczeniami lub aktywami zarejestrowanymi gdzie indziej i umożliwiające transfer wartości między użytkownikami końcowymi. W zależności od podstawowej struktury cyfrowe tokeny płatnicze mogą przewidywać transfer wartości bez konieczności angażowania centralnego podmiotu trzeciego lub korzystania z rachunków płatniczych.

⁽²³⁾ „Transfer wartości” – działanie zainicjowane przez płatnika lub w imieniu płatnika lub przez odbiorcę płatności, polegające na transferze środków pieniężnych lub cyfrowych tokenów płatniczych lub lokowaniu lub gotówki na rachunku użytkownika wypłacaniu z tego rachunku, niezależnie od wszelkich leżących u jego podstaw zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą płatności. Transfer może obejmować jednego dostawcę usług płatniczych lub wielu dostawców usług płatniczych”. Definicja „transferu wartości” w ramach PISA odbiega od definicji transferu „środków pieniężnych” określonej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35). „Transfer wartości” w kontekście „instrumentu płatniczego” w rozumieniu tej dyrektywy może odnosić się wyłącznie do transferu „środków pieniężnych”. Zgodnie z tą dyrektywą „środki pieniężne” nie obejmują cyfrowych tokenów płatniczych, chyba że tokeny te można sklasyfikować jako pieniądź elektroniczny (lub, bardziej hipotetycznie, jako zapisy księgowe).

⁽²⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

2.1.3. Z tego samego powodu EBC popiera wyłączenie z zakresu stosowania ram nadzoru określonych w projekcie rozporządzenia zewnętrznych dostawców usług ICT, którzy podlegają ramom nadzoru ustanowionym na potrzeby wspierania realizacji zadań, o których mowa w art. 127 ust. 2 Traktatu ⁽²⁵⁾. W tym względzie EBC pragnie podkreślić, że banki centralne ESBC działające w charakterze organów prowadzących politykę pieniężną ⁽²⁶⁾ oraz Eurosystem, świadcząc usługi poprzez TARGET2, TARGET2-Securities (T2S) ⁽²⁷⁾ oraz świadcząc rozrachunek płatności natychmiastowych (TARGET Instant Payment Settlement – TIPS) ⁽²⁸⁾, nie są objęte zakresem projektu rozporządzenia, ani też nie mogą być uznane za zewnętrznych dostawców usług ICT i w ten sposób potencjalnie zaklasyfikowane jako kluczowi zewnętrzni dostawcy usług ICT w rozumieniu projektu rozporządzenia. Eurosystem nadzoruje T2S w związku ze swoim mandatem w zakresie zapewnienia sprawnych i solidnych systemów rozliczeń i systemów płatniczych. Ponadto ESMA wyjaśnił, że T2S nie jest dostawcą najważniejszych usług ⁽²⁹⁾ w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 ⁽³⁰⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie CDPW”). W związku z tym bezpieczeństwo organizacyjne i operacyjne, skuteczność i odporność T2S zapewniane są poprzez właściwe ramy prawne, regulacyjne i operacyjne oraz ustalone rozwiązania w zakresie zarządzania lub T2S, nie zaś poprzez rozporządzenie w sprawie CDPW.

2.1.4. Ponadto ramy polityki nadzorczej Eurosystemu ⁽³¹⁾ dotyczą dostawców najważniejszych usług, takich jak Stowarzyszenie Międzynarodowej Teletransmisji Danych Finansowych (SWIFT). SWIFT jest spółką spółdzielczą z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Belgii świadczącą usługi bezpiecznego międzynarodowego przekazywania informacji. Jako wiodący organ nadzorczy SWIFT działa Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique, który na podstawie porozumienia o współpracy przy nadzorze prowadzi nadzór w odniesieniu do SWIFT, we współpracy z pozostałymi bankami centralnymi grupy G10, w tym EBC. Organy nadzorcze z grupy G10 rozumieją, że nadzór koncentruje się głównie na ryzyku operacyjnym SWIFT, gdyż jest ono uważane za główną kategorię ryzyka, poprzez które SWIFT może stwarzać ryzyko systemowe dla systemu finansowego Unii. W tym względzie Grupa Wspólnego Nadzoru (Cooperative Oversight Group) opracowała zbiór szczegółowych zasad i wysokich wymagań odnoszących się do SWIFT w takich obszarach jak identyfikacja ryzyka i zarządzanie ryzykiem, bezpieczeństwo informacji, niezawodność i odporność, planowanie technologii i komunikacja z użytkownikami. Organy nadzorcze z grupy G10 oczekują, że SWIFT będzie stosować się do wytycznych dotyczących cyberodporności Komitetu ds. Infrastruktury Płatności i Rynku (CPMI) i Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) ⁽³²⁾, a także do innych międzynarodowych standardów w zakresie bezpieczeństwa ICT, które łącznie przewyższają wymogi określone w projekcie rozporządzenia.

2.1.5. Nie można mieć pewności, że SWIFT, a być może także inni dostawcy usług podlegający ramom polityki nadzorczej Eurosystemu, mogą zostać objęci projektem rozporządzenia jako zewnętrzni dostawcy usług ICT, jeśli będą świadczyli usługi nieobjęte art. 172 ust. 2 Traktatu. EBC przyjmuje zatem z dużym zadowoleniem wyłączenie z zakresu ram nadzoru określonych w projekcie rozporządzenia usługodawców już objętych ramami polityki nadzorczej Eurosystemu, w tym także SWIFT.

⁽²⁵⁾ Zob. art. 28 ust. 5 projektu rozporządzenia.

⁽²⁶⁾ Zob. pkt 1.3 opinii Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 lutego 2021 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie rynków kryptoaktywów i zmieniającego dyrektywę (UE) 2019/1937 (CON/2021/4). Wszystkie opinie EBC są publikowane w EUR-Lex.

⁽²⁷⁾ Zob. załącznik IIa do wytycznych Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie transeuropejskiego automatycznego błyskawicznego systemu rozrachunku brutto w czasie rzeczywistym (TARGET2) (EBC/2012/27) (Dz.U. L 30 z 30.1.2013, s. 1). Wytyczne EBC/2012/13 z dnia 18 lipca 2012 r. w sprawie TARGET2-Securities (Dz.U. L 215 z 11.8.2012, s. 19); Decyzja ECB/2011/20 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 listopada 2011 r. ustanawiająca szczegółowe zasady i procedury stosowania kryteriów kwalifikowania centralnych depozytów papierów wartościowych do korzystania z usług TARGET2-Securities (Dz.U. L 319 z 2.12.2011, s. 117). Zob. także umowę ramową T2S (T2S Framework Agreement) i umowę zbiorową (Collective Agreement).

⁽²⁸⁾ Zob. załącznik IIb do wytycznych ECB/2012/27.

⁽²⁹⁾ Zob. art. 30 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1) i art. 68 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 z dnia 11 listopada 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie udzielania zezwoleń oraz wymogów nadzorczych i operacyjnych dla centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 65 z 10.3.2017, s. 48).

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

⁽³¹⁾ „Eurosystem oversight policy framework”, wersja uaktualniona z lipca 2016 r., dostępna na stronie internetowej EBC www.ecb.europa.eu.

⁽³²⁾ Dostępne na stronie internetowej BIS pod adresem www.bis.org.

2.2. Kompetencje ESBC w zakresie rozrachunku papierów wartościowych

2.2.1. Centralne depozyty papierów wartościowych (CDPW) są infrastrukturami rynku finansowego, które są ściśle regulowane i nadzorowane przez różne organy zgodnie z rozporządzeniem w sprawie CDPW, w którym określono wymogi dotyczące rozrachunku instrumentów finansowych oraz przepisy dotyczące organizacji i prowadzenia CDPW. Ponadto CDPW powinny zapoznać się z wytycznymi dotyczącymi cyberodporności Komitetu ds. Infrastruktury Płatności i Rynku (CPMI) i Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO), wprowadzonymi w ramach prognozy Eurosystemu w zakresie cyberodporności dla infrastruktury rynku finansowego (Eurosystem Cyber Resilience Oversight Expectations for FMIs) (grudzień 2018) ⁽³³⁾. Oprócz posiadania kompetencji nadzorczych powierzonych właściwym organom krajowym na mocy rozporządzenia w sprawie CDPW członkowie ESBC pełnią rolę „odpowiednich organów” jako nadzorujący systemy rozrachunku papierów wartościowych prowadzone przez CDPW, jako banki centralne emitujące najbardziej istotne waluty, w których prowadzony jest rozrachunek, oraz jako banki centralne, w których prowadzony jest rozrachunek pieniężnej części transakcji ⁽³⁴⁾. W tym względzie motyw 8 rozporządzenia w sprawie CDPW stanowi, że rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków EBC oraz krajowych banków centralnych związanych z zapewnieniem wydajnych i rzetelnych systemów rozliczeń i płatności w ramach Unii i w innych państwach. Motyw 8 stanowi dalej, że rozporządzenie to nie powinno uniemożliwiać członkom ESBC dostępu do informacji istotnych z punktu widzenia wykonywania ich obowiązków ⁽³⁵⁾, w tym nadzoru nad CDPW i innymi infrastrukturami rynku finansowego ⁽³⁶⁾.

2.2.2. Ponadto członkowie ESBC często działają jako agenci rozrachunkowi w odniesieniu do pieniężnych części transakcji na papierach wartościowych, a Eurosystem oferuje usługi rozrachunkowe za pośrednictwem T2S centralnym depozytom papierów wartościowych. Nadzór Eurosystemu nad T2S jest związany z jego mandatem w zakresie zapewnienia skuteczności i rzetelności systemów rozliczeń i płatności, natomiast właściwe organy i odpowiednie organy w poszczególnych jurysdykcjach dążą do zapewnienia sprawnego funkcjonowania CDPW, bezpieczeństwa i skuteczności rozrachunku oraz właściwego funkcjonowania rynków finansowych.

2.2.3. Zgodnie z projektem rozporządzenia ⁽³⁷⁾ banki centralne ESBC nie biorą udziału w opracowywaniu regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do określenia ryzyk związanych z ICT. Podobnie zgodnie z projektem rozporządzenia ⁽³⁸⁾ odpowiednie organy nie są informowane o incydentach związanych z ICT. Banki centralne ESBC powinny być zaangażowane w takim samym stopniu, jak obecnie wynika to z rozporządzenia w sprawie CDPW, a odpowiednie organy powinny być informowane o incydentach związanych z ICT. Eurosystem jest odpowiednim organem dla wszystkich CDPW strefy euro, a także dla pewnej liczby innych CDPW na obszarze Unii. Banki centralne ESBC powinny być informowane o incydentach związanych z ICT, które mają znaczenie dla wykonywania ich zadań, w tym nadzoru nad CDPW i innymi infrastrukturami rynku finansowego. Ryzyka, na które narażone są CDPW, w tym ryzyka związane z ICT, mogą stanowić zagrożenie dla należytego funkcjonowania CDPW. Zatem ryzyka związane z ICT mają znaczenie dla odpowiednich organów, które powinny otrzymywać pełny i szczegółowy obraz tych ryzyk, aby dokonać ich oceny i wpłynąć na podejście CDPW do zarządzania ryzykiem. Projekt rozporządzenia nie powinien ustanawiać mniej surowych wymogów w odniesieniu do ryzyk dotyczących ICT w porównaniu do tych wynikających z rozporządzenia w sprawie CDPW i aktualnych właściwych regulacyjnych standardów technicznych.

2.2.4. Ponadto organy prawodawcze Unii powinny doprecyzować powiązania pomiędzy projektem rozporządzenia ⁽³⁹⁾ a regulacyjnymi standardami technicznymi uzupełniającymi rozporządzenie w sprawie CDPW. W szczególności nie jest jasne, czy CDPW powinien być obowiązkiem posiadania drugiej lokalizacji, w przypadku gdy jego zewnętrzny dostawca usług ICT taką drugą lokalizację posiada ⁽⁴⁰⁾. Jeżeli CDPW miałby być zwolniony z obowiązku posiadania drugiej lokalizacji, moc prawna takiego wymogu jest niejasna. Podobnie

⁽³³⁾ Dostępne na stronie internetowej EBC www.ecb.europa.eu.

⁽³⁴⁾ Zob. art. 12 rozporządzenia (UE) nr 909/2014.

⁽³⁵⁾ Zob. także art. 13 oraz art. 17 ust. 4 i art. 22 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 909/2014.

⁽³⁶⁾ Zob. pkt 7.3 opinii Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 kwietnia 2017 r. w sprawie rozpoznawania infrastruktury krytycznej dla celów bezpieczeństwa technologii informacyjnej (CON/2017/10); pkt 7.2 opinii Europejskiego Banku Centralnego z dnia 8 listopada 2018 r. w sprawie wyznaczenia usług kluczowych i operatorów usług kluczowych na potrzeby bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych (CON/2018/47); pkt 3.5.2 opinii Europejskiego Banku Centralnego z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych (CON/2019/17) i pkt 3.5.2 opinii Europejskiego Banku Centralnego z dnia 11 listopada 2019 r. w sprawie bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych (CON/2019/38).

⁽³⁷⁾ Zob. art. 54 ust. 5 projektu rozporządzenia i art. 45 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 909/2014.

⁽³⁸⁾ Zob. art. 54 ust. 4 projektu rozporządzenia i art. 45 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 909/2014.

⁽³⁹⁾ Zob. art. 11 ust. 5 projektu rozporządzenia.

⁽⁴⁰⁾ Zob. art. 78 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392 z dnia 11 listopada 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie udzielania zezwoleń oraz wymogów nadzorczych i operacyjnych dla centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 65 z 10.3.2017, s. 48).

projekt rozporządzenia ⁽⁴¹⁾ odnosi się do zakładanego czasu wznowienia funkcji i akceptowalnego poziomu utraty danych dla każdej funkcji ⁽⁴²⁾, podczas gdy regulacyjny standard techniczny wyróżnia najważniejsze funkcje ⁽⁴³⁾ i najważniejsze operacje ⁽⁴⁴⁾ w odniesieniu do czasu wznowienia funkcji określonego dla najważniejszych operacji CDPW. Dla uniknięcia ryzyka wzajemnie sprzecznych wymogów niezbędna jest pogłębiona refleksja i dalsze doprecyzowanie przez organy prawodawcze Unii powiązań pomiędzy projektem rozporządzenia a regulacyjnymi standardami technicznymi uzupełniającymi rozporządzenie w sprawie CDPW. Wreszcie, należy doprecyzować, że wyłączenia przyznane CDPW prowadzonym przez pewne podmioty publiczne rozporządzeniem w sprawie CDPW ⁽⁴⁵⁾ zostają rozciągnięte także na proponowane rozporządzenie.

2.3. Kompetencje ESBC w zakresie rozliczania papierów wartościowych

2.3.1. Kompetencje w zakresie nadzoru nad kontrahentami centralnymi (CCP) zostały powierzone bankom centralnym ESBC. W tym względzie krajowe banki centralne Eurosystemu w wypełnianiu funkcji nadzoru i kontroli w odniesieniu do CCP często współpracują z właściwymi organami krajowymi i uczestniczą we właściwym kolegium CCP powołanym zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁶⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem EMIR”). Właściwi członkowie Eurosystemu ⁽⁴⁷⁾ uczestniczą w kolegiach powołanych na podstawie rozporządzenia EMIR w ramach wykonywania swojej funkcji nadzorczej i reprezentują Eurosystem jako centralny bank emisji dla CCP, gdzie euro jest jedną z najważniejszych walut dla rozliczanych instrumentów finansowych (oraz dla eksterytorialnych CCP, które rozliczają znaczącą część instrumentów finansowych w euro). EBC jest bankiem centralnym emisji dla CCP spoza strefy euro.

2.3.2. Zgodnie z projektem rozporządzenia ⁽⁴⁸⁾ banki centralne ESBC nie biorą udziału w opracowywaniu regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do określenia ryzyk związanych z ICT. Ponadto w projekcie rozporządzenia ⁽⁴⁹⁾ brak jest odniesienia do wymogów dotyczących zakładanego czasu wznowienia funkcji i akceptowalnego poziomu utraty danych dla każdej funkcji wynikających z rozporządzenia EMIR ⁽⁵⁰⁾. Proponowane przepisy regulacyjne nie powinny ustanawiać mniej surowych wymogów w odniesieniu do ryzyk związanych z ICT niż istniejące obecnie. Stąd niezwykle istotne jest jasne określenie zakładanego czasu wznowienia funkcji i akceptowalnego poziomu utraty danych w celu uzyskania ram należytego zarządzania ciągłością działania. Utrzymanie zakładanego czasu wznowienia funkcji i akceptowalnego poziomu utraty danych jest również częścią zasad dotyczących infrastruktury rynku finansowego CPMI-IOSCO ⁽⁵¹⁾. Należy utrzymać obecny przepis rozporządzenia EMIR i dostosować odpowiednio projekt rozporządzenia. Banki centralne ESBC powinny brać udział w przygotowaniu aktów prawa pochodnego i w dalszym doprecyzowywaniu i rozważaniu przez organy prawodawcze Unii powiązań pomiędzy projektem rozporządzenia oraz uzupełnieniem regulacyjnych standardów technicznych w celu uniknięcia ryzyka wzajemnie sprzecznych lub pokrywających się wymogów.

3. Uwagi szczegółowe dotyczące aspektów związanych z nadzorem ostrożnościowym

3.1. Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽⁵²⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego”) powierza EBC szczególne zadania w zakresie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi w strefie euro oraz nakłada na EBC odpowiedzialność za skuteczne i spójne funkcjonowanie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, w ramach którego EBC i uczestniczące właściwe organy krajowe dzielą szczególne obowiązki w zakresie nadzoru ostrożnościowego. W szczególności EBC wykonuje zadanie udzielania i cofania zezwoleń wszystkim instytucjom kredytowym. EBC ma również między innymi za zadanie zapewnienie zgodności z odpowiednimi przepisami Unii nakładającymi na instytucje kredytowe wymogi ostrożnościowe, w tym wymóg posiadania solidnych zasad zarządzania, takich jak należyte procesy zarządzania ryzykiem i mechanizmy kontroli wewnętrznej ⁽⁵³⁾. W tym celu EBC posiada wszelkie uprawnienia nadzorcze do ingerowania w działalność instytucji

⁽⁴¹⁾ Zob. art. 11 ust. 6 projektu rozporządzenia.

⁽⁴²⁾ Zob. art. 3 ust. 17 projektu rozporządzenia.

⁽⁴³⁾ Zob. art. 76 ust. 2 lit. d) i e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392.

⁽⁴⁴⁾ Zob. art. 78 ust. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/392.

⁽⁴⁵⁾ Zob. art. 1 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 909/2014.

⁽⁴⁶⁾ Rozporządzenie (UE) nr 648/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁽⁴⁷⁾ Zob. art. 18 ust. 2 lit. g) i h) rozporządzenia EMIR.

⁽⁴⁸⁾ Zob. art. 53 ust. 2 lit. b) i ust. 3 projektu rozporządzenia i art. 34 ust. 3 rozporządzenia EMIR.

⁽⁴⁹⁾ Zob. art. 53 ust. 2 lit. a) projektu rozporządzenia.

⁽⁵⁰⁾ Zob. art. 34 rozporządzenia EMIR.

⁽⁵¹⁾ Zob. „Zasady dotyczące infrastruktury rynku finansowego CPMI-IOSCO” (Principles for Financial Market Infrastructures) dostępne na stronie internetowej BIS pod adresem www.bis.org.

⁽⁵²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

⁽⁵³⁾ Zob. art. 4 ust. 1 lit. e) i art. 6 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

kredytowych, które są niezbędne do wykonywania jego funkcji. EBC i odpowiedni właściwy organ krajowy są właściwymi organami wykonującymi określone uprawnienia w zakresie nadzoru ostrożnościowego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁵⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wymogów kapitałowych”) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁵⁵⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych”).

- 3.2. Projekt rozporządzenia stanowi, że należy rozbudować jednolity zbiór przepisów i system nadzoru, tak aby uwzględniały one również operacyjną odporność cyfrową i bezpieczeństwo ICT, poprzez rozszerzenie kompetencji organów nadzoru finansowego, którym powierzono zadanie monitorowania i ochrony stabilności finansowej i integralności rynku ⁽⁵⁶⁾. Ma to na celu wspieranie kompleksowych ram dotyczących ICT lub ryzyka operacyjnego poprzez dalszą harmonizację najważniejszych wymogów w zakresie operacyjnej odporności cyfrowej dla wszystkich podmiotów finansowych ⁽⁵⁷⁾. W szczególności projekt rozporządzenia ma na celu konsolidację i aktualizację wymogów dotyczących ryzyka związanego z ICT zawartych dotychczas w różnych aktach prawnych ⁽⁵⁸⁾.
- 3.3. Wymogi dotyczące ryzyka związanego z ICT w sektorze finansowym obecnie rozsięte są w wielu aktach prawnych Unii, w tym w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych i instrumentach „miękkiego prawa” (takich jak wytyczne EUNB), są rozbieżne i czasami niekompletne. W niektórych przypadkach odniesienia do ryzyka związanego z ICT są niebezpośrednie, w innych zupełnie brak jest takich odniesień. Sytuacja ta powinna zostać rozwiązana poprzez dostosowanie projektu rozporządzenia i tych aktów prawnych. W tym celu projekt dyrektywy zmieniającej wprowadza szereg zmian, które wydają się niezbędne dla zapewnienia jasności prawnej i spójności w odniesieniu do stosowania różnych wymogów w zakresie operacyjnej odporności cyfrowej. Jednakże zmiany w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych proponowane w obecnym projekcie dyrektywy zmieniającej ⁽⁵⁹⁾ odnoszą się tylko do przepisów w zakresie planów awaryjnych i planów utrzymania ciągłości działania ⁽⁶⁰⁾, gdyż to one uznawane są za podstawę rozwiązywania zagadnień dotyczących zarządzania ryzykiem związanym z ICT.
- 3.4. Ponadto projekt rozporządzenia ⁽⁶¹⁾ stanowi, że podmioty finansowe, w tym instytucje kredytowe, mają obowiązek posiadać wewnętrzne ramy zarządzania i kontroli, które zapewniają skuteczne i ostrożne zarządzanie wszystkimi rodzajami ryzyka związanego z ICT. Projekt rozporządzenia ⁽⁶²⁾ przewiduje stosowanie wymogów w nim zawartych na poziomie indywidualnym i skonsolidowanym, lecz bez dostatecznej koordynacji z sektorowymi aktami prawnymi, o których mowa. Wreszcie, projekt rozporządzenia ⁽⁶³⁾ stanowi, że – bez uszczerbku dla przepisów dotyczących zasad nadzoru nad kluczowymi zewnętrznymi dostawcami usług ICT, o których mowa w projekcie rozporządzenia ⁽⁶⁴⁾ – zgodność z obowiązkami określonymi w tym projekcie zapewnia – w odniesieniu do instytucji kredytowych – właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 4 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, bez uszczerbku dla szczególnych zadań powierzonych EBC na mocy rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.
- 3.5. Mając na uwadze powyższe, EBC rozumie, że w odniesieniu do instytucji kredytowych, i z zastrzeżeniem przepisów projektu rozporządzenia dotyczących ram nadzoru nad kluczowymi zewnętrznymi dostawcami usług ICT ⁽⁶⁵⁾, projekt rozporządzenia ma na celu ustanowienie ostrożnościowych wewnętrznych ram zarządzania do zarządzania ryzykiem związanym z ICT, które zostaną włączone w ogólne wewnętrzne ramy zarządzania wynikające z dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych. Ponadto, uwzględniając ostrożnościowy charakter proponowanych ram, właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem obowiązków wynikających z proponowanych ram, w tym ECB, będą organami odpowiedzialnymi za nadzór bankowy zgodnie z rozporządzeniem w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

⁽⁵⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁵⁶⁾ Zob. motyw 8 projektu rozporządzenia.

⁽⁵⁷⁾ Zob. motyw 11 projektu rozporządzenia.

⁽⁵⁸⁾ Zob. motyw 12 projektu rozporządzenia.

⁽⁵⁹⁾ Zob. motywy 4 i 5 projektu dyrektywy zmieniającej.

⁽⁶⁰⁾ Zob. art. 85 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych.

⁽⁶¹⁾ Zob. art. 4 ust. 1 projektu rozporządzenia.

⁽⁶²⁾ Zob. art. 25 ust. 3 i 4 projektu rozporządzenia.

⁽⁶³⁾ Zob. art. 41 projektu rozporządzenia.

⁽⁶⁴⁾ Zob. sekcja II rozdziału V projektu rozporządzenia.

⁽⁶⁵⁾ Zob. sekcja II rozdziału V projektu rozporządzenia.

- 3.6. Organy prawodawcze Unii mogą zatem uwzględnić poniższe sugestie w celu zwiększenia jasności i koordynacji pomiędzy projektem rozporządzenia a dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych. Po pierwsze, wymogi wynikające z projektu rozporządzenia mogą zostać wyraźnie określone jako ostrożnościowe, tak jak ma to miejsce między innymi w rozporządzeniu w sprawie CDPW⁽⁶⁶⁾. Po drugie, motywy proponowanej dyrektywy zmieniającej⁽⁶⁷⁾ mogą zostać poszerzone, jeśli wymogi projektu rozporządzenia wyjdą poza samą fazę planów awaryjnych i planów utrzymania ciągłości działania. Środki zarządzania ryzykiem związanym z ICT generalnie podlegają bardziej ogólnemu zakresowi solidnych zasad zarządzania zgodnie z art. 74 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych⁽⁶⁸⁾. Po trzecie, projekt rozporządzenia⁽⁶⁹⁾ powinien zostać zmieniony tak, aby przywoływał w motywach kompetencje EBC w zakresie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi na podstawie Traktatu i rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego. Po czwarte, odniesienie do stosowania wymogów w nim zawartych na poziomie indywidualnym i skonsolidowanym⁽⁷⁰⁾ powinno także zostać zrewidowane, gdyż poziomy subskonsolidowany i skonsolidowany nie zostały zdefiniowane w projekcie rozporządzenia, a pewne typy pośredników nie są objęte skonsolidowanym nadzorem na podstawie właściwych przepisów (np. instytucje płatnicze). Ponadto poziom stosowania wymogów wynikających z projektu rozporządzenia powinien mieć swoje źródło wyłącznie w aktach prawnych mających zastosowanie do każdego typu podmiotu finansowego. W przypadku instytucji kredytowych przewidziany został jasny związek pomiędzy dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych a projektem rozporządzenia, a zatem wymogi proponowanego rozporządzenia automatycznie znajdowałyby zastosowanie odpowiednio na poziomie indywidualnym, subskonsolidowanym i skonsolidowanym⁽⁷¹⁾. Wreszcie, organy prawodawcze Unii mogą rozważyć ustanowienie systemu przejściowego, który obejmowałby czas przed wejściem w życie proponowanego rozporządzenia a wejściem w życie regulacyjnych standardów technicznych przewidzianych w projekcie rozporządzenia, przy uwzględnieniu, że część pośredników, w tym instytucje kredytowe, już podlega przepisom dotyczącym ryzyka związanego z ICT, które mają zastosowanie w poszczególnych sektorach i są bardziej szczegółowe niż ogólne przepisy projektu rozporządzenia.
- 3.7. Na mocy rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego EBC powierzono zadanie zapewnienia przestrzegania przez instytucje kredytowe przepisów prawa Unii nakładających na nie obowiązek posiadania solidnych procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej⁽⁷²⁾. Oznacza to, że EBC musi zapewnić, aby instytucje kredytowe wdrażały polityki i procesy służące ocenie ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyko modelu, i ryzyko obejmujące zdarzenia rzadko występujące, lecz mające poważne skutki. Instytucje zobowiązane są także określać, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur⁽⁷³⁾.
- 3.8. W lipcu 2017 r. Rada Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) przyjęła ramy zgłaszania incydentów cybernetycznych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (SSM Cyber Incident Reporting Framework, zwane dalej „Ramami”), na podstawie projektu Rady Prezesów zgodnie z art. 26 ust. 8 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2014/17)⁽⁷⁴⁾. Ramy przewidują wiążące wezwania (indywidualne decyzje adresowane do instytucji kredytowych) do udzielenia informacji lub zgłoszenia na podstawie art. 10 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽⁷⁵⁾. Niektóre państwa już posiadają procedury zgłaszania incydentów, zobowiązujące instytucje kredytowe do zgłaszania poważnych cyberincydentów właściwym organom krajowym. W tych państwach istotne instytucje kredytowe nadal zgłaszają incydenty do właściwych organów krajowych, które następnie bez zbędnej zwłoki przekazują je w imieniu nadzorowanych podmiotów do EBC. Zatem decyzje, o których mowa powyżej, są także skierowane do tych właściwych organów krajowych, aby przekazały one te informacje do EBC

⁽⁶⁶⁾ Zob. tytuł rozdziału II, sekcja 4, „Wymogi ostrożnościowe” rozporządzenia w sprawie CDPW.

⁽⁶⁷⁾ Zob. motyw 4 projektu dyrektywy zmieniającej.

⁽⁶⁸⁾ Art. 85 dyrektywy 2013/36/UE stanowi wyłącznie specyfikację. W tym względzie zobacz także s. 4, 11 i 37 wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie zarządzania ryzykiem związanym z technologiami i bezpieczeństwem z dnia 29 listopada 2019 r. (zwanych dalej „wytycznymi EUNB”), dla których główna podstawa prawna jest wyraźnie wskazana jako art. 74 dyrektywy 2013/36/UE.

⁽⁶⁹⁾ Zob. art. 41 ust. 1 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁰⁾ Zob. art. 25 ust. 3 i 4 projektu rozporządzenia.

⁽⁷¹⁾ Zob. także art. 109 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych.

⁽⁷²⁾ Zob. art. 4 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

⁽⁷³⁾ Zob. art. 85 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych.

⁽⁷⁴⁾ Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).

⁽⁷⁵⁾ Konkretnie cyberincydent (zidentyfikowane możliwe naruszenie bezpieczeństwa informacji, czy to w złym zamiarze, czy przypadkowe) musi zostać zgłoszony EBC, jeżeli spełniony jest przynajmniej jeden z następujących warunków: 1) potencjalne skutki finansowe mogą wynieść 5 milionów EUR lub 0,1% kapitału podstawowego Tier I; 2) incydent był ogłoszony publicznie lub powoduje negatywne skutki wizerunkowe; 3) incydent został przedstawiony urzędującemu przewodniczącemu poza drogą zwykłego zgłaszania; 4) bank poinformował o incydencie CERT/CSIRT, agencję bezpieczeństwa lub policję; 5) uruchomione zostały procedury przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej lub ciągłości działania, albo złożony został wniosek o wypłatę cyberubezpieczenia; 6) nastąpiło złamanie wymogów prawnych lub regulacyjnych; lub 7) bank na podstawie wewnętrznych kryteriów i oceny eksperckiej (w tym ewentualnego skutku systemowego) postanawia zawiadomić EBC.

w oparciu o Ramy. EBC wspiera starania organów prawodawczych Unii na rzecz harmonizacji i usprawnienia procedur, między innymi w odniesieniu do zasad i obowiązków mających zastosowanie do zgłaszania incydentów przez instytucje kredytowe. Mając to na uwadze, EBC wykazuje gotowość do zmiany (i ewentualnego uchylecia) Ram, jeśli okaże się to niezbędne w świetle możliwości przyjęcia projektu rozporządzenia.

4. Uwagi szczegółowe dotyczące zarządzania ryzykiem związanym z ICT, zgłaszania incydentów, testowania operacyjnej odporności cyfrowej i ryzyka ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT

4.1. Zarządzanie ryzykiem związanym z ICT

4.1.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w projekcie rozporządzenia solidnych i kompleksowych ram zarządzania ryzykiem związanym z ICT, obejmujących wytyczne dotyczące cyberodporności CPML-IOSCO i ściśle dostosowanych do najlepszych praktyk, w tym do prognozy Eurosystemu w zakresie cyberodporności dla infrastruktur rynku finansowego (Eurosystem Cyber Resilience Oversight Expectations for FMI).

4.1.2. EBC podziela przekonanie, że podmioty finansowe powinny przeprowadzać ocenę ryzyka przy każdej „większej zmianie” w infrastrukturze sieci i systemów informatycznych⁽⁷⁶⁾. Pomimo to jednak projekt rozporządzenia nie zawiera definicji „większej zmiany”, co otwiera drogę dla rozbieżnych interpretacji podmiotów finansowych, a w konsekwencji może zagrozić realizacji celu rozporządzenia, jakim jest harmonizacja. Ze względu na pewność prawa organy prawodawcze Unii mogą rozważyć wprowadzenie do projektu rozporządzenia definicji „większej zmiany”.

4.1.3. EBC co do zasady zgadza się, że podmioty finansowe inne niż mikroprzedsiębiorstwa powinny zgłaszać właściwym organom koszty i straty spowodowane zakłóceniami w funkcjonowaniu ICT oraz incydentami związanymi z ICT⁽⁷⁷⁾. Jednakże w celu zapewnienia ogólnej skuteczności systemu i dla uniknięcia możliwego przeciążenia właściwych organów i podmiotów finansowych z powodu nadmiernej liczby zgłoszeń korzystne mogłoby być rozważenie przez organy prawodawcze Unii wprowadzenia odpowiednich progów, np. o charakterze ilościowym.

4.1.4. EBC uznaje możliwość powierzenia przez podmioty finansowe zadań związanych ze sprawdzaniem zgodności z wymogami dotyczącymi zarządzania ryzykiem związanym z ICT przedsiębiorstwom wewnątrz grupy lub przedsiębiorstwom zewnętrznym, za zgodą właściwych organów⁽⁷⁸⁾. Jednocześnie jednak bardzo ważne jest, aby organy prawodawcze Unii doprecyzowały, w jaki sposób ta zgoda właściwych organów powinna być udzielana w przypadkach, gdy dany podmiot finansowy podlega wielu właściwym organom. Taka sytuacja może mieć miejsce, gdy podmiot finansowy jest instytucją kredytową, dostawcą usług w zakresie kryptoaktywów lub dostawcą usług płatniczych. Wreszcie, w odniesieniu do identyfikacji i klasyfikacji dokonywanej przez podmioty finansowe zgodnie z projektem rozporządzenia⁽⁷⁹⁾, EBC uważa za pożądane, aby dla celów klasyfikacji zasobów projekt rozporządzenia wymagał od podmiotów finansowych uwzględnienia także krytyczności tych zasobów (tj. tego, czy wspierają one krytyczne funkcje).

4.2. Zgłaszanie incydentów

4.2.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje przedstawione w projekcie rozporządzenia starania na rzecz harmonizacji zasad dotyczących zgłaszania incydentów związanych z ICT w kierunku centralizacji zgłaszania poważnych incydentów związanych z ICT⁽⁸⁰⁾. Wprowadzenie zharmonizowanych ram dla zgłaszania poważnych incydentów związanych z ICT⁽⁸¹⁾ odpowiednim właściwym organom co do zasady złagodziłoby i zharmonizowało obciążenia dla podmiotów finansowych, w tym instytucji kredytowych, związane ze zgłaszaniem. Właściwe organy skorzystałyby na rozszerzeniu zakresu incydentów podlegających zgłaszaniu ponad zakres obejmujący incydenty związane z zagrożeniami cybernetycznymi określony istniejącymi ramami⁽⁸²⁾. Przyszłe przyjęcie projektu rozporządzenia wymagać będzie przeglądu i ewentualnie uchylecia istniejących ram, w tym ram zgłaszania incydentów cybernetycznych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (SSM Cyber Incident Reporting Framework). Aby jednak osiągnąć rzeczywiste uproszczenie i pełne dostosowanie wszystkich ram, konieczne jest zapewnienie, aby zakres przepisów dotyczących zgłaszania incydentów wynikający z projektu rozporządzenia, w tym wszystkie odpowiednie definicje, progi i parametry zgłaszania, został w pełni dostosowany do odpowiednich ram. W szczególności niezwykle istotne jest zapewnienie zgodności pomiędzy projektem rozporządzenia z jednej strony a dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady

⁽⁷⁶⁾ Zob. art. 7 ust. 3 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁷⁾ Zob. art. 10 ust. 9 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁸⁾ Zob. art. 5 ust. 10 projektu rozporządzenia.

⁽⁷⁹⁾ Zob. art. 7 projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁰⁾ Zob. art. 19 projektu rozporządzenia.

⁽⁸¹⁾ Zob. art. 3 ust. 7, art. 17 i 18 projektu rozporządzenia.

⁽⁸²⁾ Zob. np. Ramy.

(UE) 2015/2366 ⁽⁸³⁾ w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (zwaną dalej „drugą dyrektywą w sprawie usług płatniczych”) oraz wytycznymi EUNB w sprawie zgłaszania poważnych incydentów (zwanymi dalej „wytycznymi EUNB”) z drugiej strony. Projekt dyrektywy zmieniającej ⁽⁸⁴⁾ zawiera poprawki do drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczące rozgraniczenia zgłaszania incydentów na podstawie projektu rozporządzenia oraz drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych, co miałoby znaczenie przede wszystkim dla dostawców usług płatniczych, którzy mogą być także uprawnieni do działania jako instytucje kredytowe, a także dla właściwych organów. Brak jest jasności co do procesu zgłaszania incydentów i istnieje możliwość pokrywania się wymogów w odniesieniu do pewnych incydentów, które podlegają zgłoszeniu jednocześnie na podstawie projektu rozporządzenia, jak i wytycznych EUNB.

4.2.2. Proces zgłaszania poważnych incydentów na podstawie – odpowiednio – projektu rozporządzenia ⁽⁸⁵⁾, drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych i odpowiednich wytycznych EUNB wymagałby od dostawców usług płatniczych złożenia odpowiednim właściwym organom sprawozdania z incydentu po dokonaniu klasyfikacji incydentu. Co istotne, wstępne powiadomienia nie ujmuje istoty sprawy, przyczyn czy obszarów funkcjonalnych dotkniętych incydentem, a dostawcy usług płatniczych mogą dokonać takich ustaleń dopiero w późniejszej fazie, gdy dostępne są bardziej szczegółowe informacje na temat zdarzenia. W konsekwencji wstępne powiadomienia o incydentach mogłyby być przedkładane zarówno na podstawie projektu rozporządzenia, jak i wytycznych EUNB, lub też dostawcy usług płatniczych mogliby zdecydować się na jedne ramy, a następnie dokonać korekty swojego zgłoszenia w późniejszym terminie. Podobna niepewność (np. w odniesieniu do pierwotnej przyczyny każdego zdarzenia) znajduje swoje odzwierciedlenie także w odniesieniu do sprawozdań śródkresowych i sprawozdań końcowych. Tutaj także powstanie możliwość równoległego dokonywania zgłoszeń jednocześnie na podstawie projektu rozporządzenia i drugiej dyrektywy w sprawie usług płatniczych.

4.2.3. Pewne incydenty, które mogą być kategoryzowane jako związane z ICT, mogą także mieć wpływ na inne obszary i w związku z tym podlegać obowiązkowi zgłaszania na podstawie wytycznych EUNB. Taka sytuacja może mieć miejsce, kiedy incydent ma znaczenie z punktu widzenia ICT, lecz jednocześnie wpływa także bezpośrednio na świadczenie usług płatniczych lub na inne, niezwiązane z ICT, obszary i kanały funkcjonalne. Dodatkowo może zdarzyć się, że rozróżnienie pomiędzy incydentami operacyjnymi a tymi związanymi z ICT nie będzie możliwe. Ponadto w przypadku, gdy ten sam podmiot finansowy jest istotną instytucją kredytową oraz dostawcą usług płatniczych, zgodnie z projektem rozporządzenia będzie on miał obowiązek zgłosić incydent związany z ICT dwukrotnie, jako że podlega on dwóm właściwym organom. Mając powyższe na względzie, projekt rozporządzenia powinien wyraźniej określać, w jaki sposób wzajemne oddziaływanie pomiędzy drugą dyrektywą w sprawie usług płatniczych a wytycznymi EUNB powinno wyglądać w praktyce. Co istotne, przez wzgląd na harmonizację i uproszczenie obowiązków dotyczących zgłaszania, ważne jest, aby organy prawodawcze Unii przeanalizowały pozostające do rozstrzygnięcia zagadnienia podwójnego zgłaszania i doprecyzowały, czy projekt rozporządzenia z jednej strony, i druga dyrektywa w sprawie usług płatniczych i wytyczne EUNB z drugiej strony, mają współistnieć, czy powinien istnieć jednolity zbiór wymogów dotyczących zgłaszania incydentów.

4.2.4. Projekt rozporządzenia wprowadza wymóg, aby właściwe organy ⁽⁸⁶⁾, po otrzymaniu sprawozdania, potwierdzały otrzymanie powiadomienia i tak szybko, jak to możliwe, przekazały podmiotowi finansowemu wszelkie niezbędne informacje zwrotne lub wytyczne, w szczególności w celu omówienia środków zaradczych na poziomie danego podmiotu lub sposobów ograniczenia do minimum negatywnych skutków we wszystkich sektorach. Oznaczałoby to, że właściwe organy powinny brać aktywny udział w zarządzaniu incydentami i wdrażaniu środków naprawczych, jednocześnie oceniając reagowanie nadzorowanego podmiotu na krytyczne incydenty. EBC podkreśla, że odpowiedzialność za środki naprawcze i zarządzanie nimi oraz konsekwencje incydentu powinny w sposób wyłączny i jasny pozostać po stronie zainteresowanego podmiotu finansowego. EBC zaproponowałby zatem ograniczenie informacji zwrotnych i wytycznych wyłącznie do informacji zwrotnych i wytycznych wysokiej wagi o charakterze ostrożnościowym. Gdyby informacje zwrotne miały być szersze, wymagałoby to zaangażowania wyspecjalizowanych profesjonalistów dysponujących rozległą wiedzą techniczną, a tacy zazwyczaj nie są dostępni w zapleczu kadrowym, jakim dysponują organy ostrożnościowe.

4.3. Testy operacyjnej odporności cyfrowej

4.3.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w projekcie rozporządzenia wymogów ⁽⁸⁷⁾ testowania operacyjnej odporności cyfrowej wszystkich podmiotów finansowych i obowiązek posiadania przez każdą instytucję własnego programu testowania. W projekcie rozporządzenia ⁽⁸⁸⁾ wymienia się różne rodzaje testów w charakterze wskazówek

⁽⁸³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywę 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

⁽⁸⁴⁾ Zob. art. 7 ust. 9 projektu dyrektywy zmieniającej.

⁽⁸⁵⁾ Zob. art. 17 ust. 3 projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁶⁾ Zob. art. 20 projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁷⁾ Zob. art. 21 i 22 projektu rozporządzenia.

⁽⁸⁸⁾ Zob. art. 22 ust. 1 projektu rozporządzenia.

dla podmiotów finansowych. Rodzaje te nie są całkiem jasne i część testów, jak np. testy kompatybilności, kwestionariusze czy testy scenariuszowe, podlegają interpretacji przez Europejskie Urzędy Nadzoru, właściwe organy czy podmioty finansowe. Co więcej, nie ma wskazówek co do częstotliwości przeprowadzania poszczególnych testów. Możliwe byłoby zastosowanie podejścia, zgodnie z którym proponowane rozporządzenie określałoby ogólne wymogi testów, a dokładniejszy opis ich poszczególnych rodzajów byłby zawarty w regulacyjnych i wykonawczych standardach technicznych.

- 4.3.2. Testy penetracyjne pod kątem wyszukiwania zagrożeń (threat-led penetration testing – TLPT) stanowią ważne narzędzie testowania infrastruktury bezpieczeństwa i gotowości. EBC popiera zatem wykonywanie testów penetracyjnych pod kątem wyszukiwania zagrożeń przez podmioty finansowe. Narzędzie to pozwala na testowanie nie tylko środków technicznych, ale również personelu i procesów. Wyniki tych testów mogą znacząco podnieść świadomość bezpieczeństwa wśród kadry kierowniczej wyższego szczebla testowanych podmiotów. Europejskie ramy etycznych testów typu red teaming w oparciu o dane analityczne dotyczące zagrożeń (Threat Intelligence Based Ethical Red Teaming, TIBER-EU) ⁽⁸⁹⁾ i inne testy penetracyjne pod kątem wyszukiwania zagrożeń już dostępne poza Unią stanowią podstawowe instrumenty samooceny, testowania, ćwiczenia i poprawy postaw odporności cyfrowej i obrony.
- 4.3.3. W większości państw członkowskich, w których testy TIBER-EU zostały wdrożone, organy nadzoru i organy nadzoru systemowego nie biorą aktywnego udziału we wdrażaniu lokalnego programu TIBER-XX, a personel TIBER Cyber Team (TCT) w prawie wszystkich przypadkach został zlokalizowany poza tymi funkcjami. Z tej przyczyny przeprowadzanie zaawansowanych testów w oparciu o projekt rozporządzenia ⁽⁹⁰⁾ na podstawie testów penetracyjnych pod kątem wyszukiwania zagrożeń powinno być wdrażane raczej jako narzędzie wzmacniania ekosystemu finansowego i wspierania stabilności finansowej niż jako narzędzie czysto nadzorcze. Ponadto nie ma potrzeby rozwijania nowych zaawansowanych ram testowania cyberodporności, gdyż państwa członkowskie powszechnie przyjęły już TIBER-EU, jedyne takie ramy obecnie istniejące w Unii.
- 4.3.4. Wymogi dla testerów nie powinny być zawarte w podstawowym tekście projektu rozporządzenia, jako że sektor związany z testami penetracyjnymi pod kątem wyszukiwania zagrożeń jest jeszcze w fazie rozwoju i wprowadzenie obowiązkowych szczegółowych wymogów mogłoby ograniczyć innowacje w tym zakresie. EBC jest jednak zdania, że aby zapewnić wysoki stopień niezależności przy przeprowadzaniu testów, podmioty finansowe nie powinny zatrudniać na podstawie umowy o pracę czy na podstawie innych umów testerów, którzy są zatrudnieni na podstawie umowy o pracę czy na podstawie innych umów przez podmioty finansowe z tej samej grupy lub należące do testowanego podmiotu finansowego albo w inny sposób przez niego kontrolowane.
- 4.3.5. W celu ograniczenia ryzyka fragmentacji i zapewnienia harmonizacji projekt rozporządzenia powinien przewidywać jedne ramy dla testów penetracyjnych pod kątem wyszukiwania zagrożeń mające zastosowanie w sektorze finansowym całej Unii. Fragmentacja mogłaby prowadzić do wzrostu kosztów oraz wymagań technicznych, operacyjnych i dotyczących zasobów finansowych, zarówno po stronie właściwych organów, jak i instytucji finansowych. Taki wzrost kosztów i wymogów może z kolei mieć negatywny wpływ na wzajemne uznawanie testów. Brak harmonizacji i wynikające z niego problemy w zakresie wzajemnego uznawania są w szczególności istotne dla podmiotów finansowych, które mogą posiadać wiele licencji bądź działać w różnych jurysdykcjach na obszarze Unii. Regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne dla testów penetracyjnych pod kątem wyszukiwania zagrożeń, jakie należy opracować na podstawie projektu rozporządzenia, powinny być zgodne z TIBER-EU. Ponadto EBC z zadowoleniem przyjmuje możliwość uczestniczenia w opracowaniu tych regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych we współpracy z Europejskimi Urzędami Nadzoru.
- 4.3.6. Czynny udział właściwych organów w testach mógłby skutkować potencjalnym konfliktem interesów w związku z drugą pełnioną przez nie funkcją, tj. oceną ram testowania podmiotu finansowego. W związku z powyższym EBC proponuje usunięcie z projektu rozporządzenia obowiązku zatwierdzania przez właściwe organy dokumentacji i wydawania potwierdzeń dla testów penetracyjnych pod kątem wyszukiwania zagrożeń.

4.4. Ryzyko ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT

- 4.4.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie kompleksowego zbioru głównych zasad i solidnych ram nadzoru w celu identyfikacji ryzyka ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT i zarządzania nim, niezależnie od tego, czy należą oni do tej samej grupy podmiotów finansowych. Tym niemniej dla osiągnięcia skutecznej identyfikacji i zarządzania ryzykiem ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT konieczna jest prawidłowa identyfikacja i klasyfikacja m.in. kluczowych zewnętrznych dostawców usług ICT. W tym względzie, chociaż należy pozytywnie ocenić wprowadzenie aktów delegowanych ⁽⁹¹⁾, które uzupełnią kryteria stosowane do celów klasyfikacji ⁽⁹²⁾, przed przyjęciem takich aktów delegowanych powinna być zasięgnięta opinia EBC.

⁽⁸⁹⁾ Dostępne na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽⁹⁰⁾ Art. 23 i 24 projektu rozporządzenia.

⁽⁹¹⁾ Zob. art. 28 ust. 3 projektu rozporządzenia.

⁽⁹²⁾ Zob. art. 28 ust. 2 projektu rozporządzenia.

- 4.4.2. W odniesieniu do struktury ram nadzoru ⁽⁹³⁾ niezbędne jest dalsze wyjaśnienie roli, jaką pełnić ma Wspólny Komitet. Jednocześnie EBC z zadowoleniem przyjmuje włączenie go do forum nadzoru jako obserwatora, ponieważ zapewni to EBC taki sam dostęp do dokumentów i informacji, jaki posiadają członkowie z prawem głosu ⁽⁹⁴⁾. EBC pragnie zwrócić uwagę organów prawodawczych Unii na fakt, że EBC w roli obserwatora może wnieść swój udział do prac forum nadzoru zarówno w ramach swoich kompetencji jako bank centralny emisji, odpowiedzialny za nadzór nad infrastrukturami rynkowymi, a także jako organ nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi. Ponadto EBC wskazuje, że oprócz pełnienia roli obserwatora w forum nadzoru, może on także jako właściwy organ wchodzić w skład wspólnego zespołu ds. kontroli. W tym względzie pożądanym byłoby dalsze rozważenie przez organy prawodawcze Unii składu wspólnych zespołów ds. kontroli ⁽⁹⁵⁾, tak aby zapewnić odpowiedni stopień zaangażowania odpowiednich właściwych organów. Podobnie EBC jest zdania, że ze względu na krytyczność, stopień skomplikowania i zakres zewnętrznych usług ICT, należy zwiększyć maksymalną liczbę uczestników wspólnych zespołów ds. kontroli.
- 4.4.3. EBC zauważa, że zgodnie z projektem rozporządzenia wiodący organ nadzorczy posiada uprawnienie do zalecania kluczowym zewnętrznym dostawcom usług ICT odstąpienia od zawarcia umowy dalszego podwykonawstwa, jeżeli: (i) przewidzianym podwykonawcą jest zewnętrzny dostawca usług ICT lub podwykonawca usług ICT z siedzibą w państwie trzecim, i (ii) podwykonawstwo dotyczy kluczowej lub ważnej funkcji podmiotu finansowego. EBC pragnie podkreślić, że skorzystanie z tych uprawnień przez wiodący organ nadzorczy możliwe jest tylko w przypadku tych umów podwykonawstwa, w drodze których kluczowy zewnętrzny dostawca usług ICT zleca podwykonawstwo kluczowych lub ważnych funkcji odrębnej osobie prawnej mającej siedzibę w państwie trzecim. EBC rozumie, że wiodący organ nadzorczy nie ma porównywalnych uprawnień, aby zalecić kluczowym zewnętrznym dostawcom usług ICT odstąpienie od zawarcia umowy w odniesieniu do outsourcingu kluczowych lub ważnych funkcji podmiotu finansowego na rzecz zaplecza tego dostawcy usług, które zlokalizowane jest w państwie trzecim. Sytuacja taka może mieć miejsce np. wówczas, gdy z przyczyn operacyjnych kluczowe dane lub informacje są przechowywane lub przetwarzane przez zaplecze zlokalizowane poza Europejskim Obszarem Gospodarczym (EOG). W takim przypadku uprawnienia wiodącego organu nadzorczego mogą być niewystarczające do nadania właściwym organom odpowiednich praw dostępu do wszelkich informacji, lokali, infrastruktury i personelu istotnych z punktu widzenia wykonywania kluczowych lub ważnych funkcji podmiotu finansowego. W celu zapewnienia, że możliwość wykonywania zadań przez właściwe organy nie zostanie zakłócona, EBC sugeruje, aby wiodący organ nadzorczy otrzymał także uprawnienie do ograniczenia korzystania przez kluczowych zewnętrznych dostawców usług ICT z zaplecza zlokalizowanego poza EOG. Uprawnienie to mogłoby być wykonywane w tych szczególnych przypadkach, gdy nie zostały zawarte porozumienia administracyjne z właściwymi organami państw trzecich, o jakich mowa w projekcie rozporządzenia ⁽⁹⁶⁾, lub gdy przedstawiciele kluczowego zewnętrznego dostawcy usług ICT nie przedstawiają zgodnie z ramami właściwego państwa trzeciego dostatecznych gwarancji dotyczących dostępu do informacji, lokali, infrastruktury i personelu niezbędnych z punktu widzenia wykonywania zadań wynikających z funkcji nadzoru i kontroli.
- 4.4.4. Wreszcie, wymóg, aby właściwe organy monitorowały realizację zaleceń wiodącego organu nadzorczego ⁽⁹⁷⁾ może okazać się nieskuteczny, gdyż właściwe organy mogą nie mieć pełnego ogłędu ryzyk generowanych przez kluczowego zewnętrznego dostawcę usług ICT. Ponadto właściwe organy mogą być zobowiązane do podjęcia działań wobec nadzorowanych przez nie podmiotów finansowych, jeżeli ryzyko zidentyfikowane w zaleceniach skierowanych do kluczowych zewnętrznych dostawców usług ICT nie zostało przez nie wyeliminowane. Zgodnie z projektem rozporządzenia ⁽⁹⁸⁾ właściwe organy mogą zobowiązać nadzorowane przez siebie podmioty finansowe do tymczasowego zawieszenia korzystania z usługi świadczonej przez kluczowego zewnętrznego dostawcę usług ICT lub do wypowiedzenia pozostających w mocy umów zawartych z kluczowymi zewnętrznymi dostawcami usług ICT. Trudno jest przełożyć proces działań następczych na konkretne czynności. W szczególności nie jest jasne, czy nadzorowany podmiot finansowy będzie miał możliwość zawieszenia lub wypowiedzenia umów zawartych z zewnętrznym dostawcą usług ICT. Może tak być, jeżeli zewnętrzny dostawca usług ICT jest istotnym dostawcą dla tego podmiotu finansowego, czy też ze względu na koszty i odszkodowania, w postaci kar umownych lub inne, jakie podmiot finansowy musiałby ponieść w wyniku takiego zawieszenia lub wypowiedzenia. Ponadto podejście takie nie wspiera spójności w zakresie nadzoru, gdyż właściwe organy mogą interpretować te same zalecenia w różny sposób. Może to potencjalnie zagrozić planowanej harmonizacji i spójnemu podejściu w odniesieniu do monitorowania ryzyka ze strony zewnętrznych dostawców usług ICT na poziomie Unii. W świetle powyższego organy prawodawcze Unii mogą rozważyć udzielenie organom nadzoru szczególnych uprawnień w zakresie egzekwowania przepisów wobec kluczowych zewnętrznych dostawców usług ICT, uwzględniając ograniczenia wynikające z zasady ustanowionej w wyroku w sprawie *Meroni*, złagodzonej częściowo przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie *ESMA* ⁽⁹⁹⁾.

⁽⁹³⁾ Zob. art. 29 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁴⁾ Zob. art. 29 ust. 3 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁵⁾ Zob. art. 35 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁶⁾ Zob. art. 39 ust. 1 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁷⁾ Zob. art. 29 ust. 4 i art. 37 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁸⁾ Zob. art. 37 ust. 3 projektu rozporządzenia.

⁽⁹⁹⁾ Zob. wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie C-270/12, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej – rozporządzenie (UE) nr 236/2012.

Szczegółowe propozycje zmiany brzmienia projektu rozporządzenia wraz z uzasadnieniem zostały zawarte w odrębnym roboczym dokumencie technicznym. Roboczy dokument techniczny jest dostępny w języku angielskim na stronie internetowej EUR-Lex.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 4 czerwca 2021 r.

Prezes EBC
Christine LAGARDE

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾**25 sierpnia 2021 r.**

(2021/C 343/02)

1 euro =

Waluta			Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,1736	CAD	Dolar kanadyjski	1,4827
JPY	Jen	129,00	HKD	Dolar Hongkongu	9,1357
DKK	Korona duńska	7,4366	NZD	Dolar nowozelandzki	1,6900
GBP	Funt szterling	0,85590	SGD	Dolar singapurski	1,5901
SEK	Korona szwedzka	10,2248	KRW	Won	1 370,17
CHF	Frank szwajcarski	1,0739	ZAR	Rand	17,5801
ISK	Korona islandzka	148,60	CNY	Yuan renminbi	7,6031
NOK	Korona norweska	10,3863	HRK	Kuna chorwacka	7,4925
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	16 943,59
CZK	Korona czeska	25,531	MYR	Ringgit malezyjski	4,9350
HUF	Forint węgierski	348,76	PHP	Peso filipińskie	58,495
PLN	Złoty polski	4,5779	RUB	Rubel rosyjski	86,6276
RON	Lej rumuński	4,9290	THB	Bat tajlandzki	38,465
TRY	Lir turecki	9,8787	BRL	Real	6,1707
AUD	Dolar australijski	1,6191	MXN	Peso meksykańskie	23,7798
			INR	Rupia indyjska	87,1520

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 4 sierpnia 2021 r.****ustanawiająca grupę ekspertów ds. doradztwa technicznego w zakresie produkcji ekologicznej (EGTOP)**

(2021/C 343/03)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 ⁽¹⁾ określono cele i zasady mające zastosowanie do produkcji ekologicznej oraz ustanowiono podstawowe wymogi w odniesieniu do produkcji, znakowania i kontroli produktów ekologicznych.
- (2) Komisja potrzebuje doradztwa technicznego, aby podejmować decyzje w sprawie dopuszczania produktów, substancji i technik do stosowania w rolnictwie i przetwórstwie ekologicznym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/848. Komisja potrzebuje również doradztwa technicznego przy rozważaniu rozwoju lub poprawy innych zasad produkcji ekologicznej oraz, bardziej ogólnie, w odniesieniu do wszelkich innych zagadnień technicznych związanych z produkcją ekologiczną. Aby uzyskać takie doradztwo, Komisja musi zwrócić się do specjalistów z organu doradczego posiadających wiedzę fachową.
- (3) Konieczne jest zatem ustanowienie grupy ekspertów w dziedzinie produkcji ekologicznej oraz określenie jej zadań i struktury, zgodnie z decyzją Komisji C(2016) 3301 final ⁽²⁾.
- (4) Grupa powinna składać się z naukowców posiadających wiedzę fachową na temat odpowiednich produktów, substancji i technik oraz z ekspertów posiadających kompetencje związane z produkcją ekologiczną, zdolnych do udzielania Komisji niezależnych, wysokiej jakości i przejrzystych porad technicznych.
- (5) Decyzją Komisji 2009/427/WE ⁽³⁾ ustanowiono grupę ekspertów do celów rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 ⁽⁴⁾. Grupa ta wydała opinie na temat niektórych kategorii substancji i produktów stosowanych w produkcji ekologicznej. Decyzje w sprawie udzielenia zezwolenia na te substancje były kilkakrotnie opóźnione ze względu na brak dostępnych ekspertów. Zgodnie z nowymi ramami prawnymi rozporządzenia (UE) 2018/848 konieczne będzie przeprowadzenie oceny większej liczby kategorii substancji, takich jak substancje do czyszczenia i dezynfekcji, oraz specjalistycznych i innowacyjnych technik i metod przetwarzania żywności. W związku z tym liczba opinii, o które wnioskowano, znacznie wzrosła, a liczba dostępnych ekspertów, którzy chcieli uczestniczyć bez wynagrodzenia w pracach grupy ekspertów wspierającej Komisję, zmniejszyła się.
- (6) Nowa grupa ekspertów powinna przedstawiać Komisji opinie w sprawie dokumentacji technicznej w odniesieniu do dopuszczania produktów, substancji i technik do stosowania w rolnictwie ekologicznym i przetwórstwie ekologicznym oraz w odniesieniu do innych przepisów dotyczących produkcji ekologicznej i innych kwestii technicznych związanych z produkcją ekologiczną. Opinie te mają zasadnicze znaczenie dla rozwoju oraz monitorowania polityki i prawodawstwa Unii w zakresie produkcji ekologicznej, w szczególności dla przyjmowania przez Komisję aktów wykonawczych, takich jak akty, o których mowa w art. 16 ust. 3, art. 17 ust. 3 i art. 24 ust. 9 rozporządzenia (UE) 2018/848. Bez niezależnego doradztwa ze strony niezależnych ekspertów przedmiotowa polityka Unii nie mogłaby osiągnąć swoich celów. Członkowie tej grupy powinni zatem otrzymywać - oprócz zwrotu kosztów - dodatki specjalne proporcjonalne do powierzonych im zadań i zgodne ze standardami międzynarodowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji C(2016) 3301 final z dnia 30 maja 2016 r. ustanawiająca przepisy horyzontalne dotyczące tworzenia i funkcjonowania grup ekspertów Komisji.

⁽³⁾ Decyzja Komisji (WE) 2009/427 z dnia 3 czerwca 2009 r. ustanawiająca grupę ekspertów ds. doradztwa technicznego w zakresie produkcji ekologicznej (Dz.U. L 139 z 5.6.2009, s. 29).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

- (7) Art. 6 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽⁵⁾ przewiduje finansowanie środków związanych z pomocą techniczną i administracyjną.
- (8) Należy ustanowić zasady dotyczące ujawniania informacji przez członków grupy.
- (9) Dane osobowe powinny być przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁶⁾.
- (10) Należy uchylić decyzję 2009/427/WE,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym ustanowiona zostaje grupa ekspertów ds. doradztwa technicznego w zakresie produkcji ekologicznej („grupa”).

Artykuł 2

Zadania

Do zadań grupy będą należeć:

- a) wspieranie Komisji w ocenie kwestii technicznych produkcji ekologicznej, w tym produktów, substancji, metod i technik, które mogą być stosowane w produkcji ekologicznej, z uwzględnieniem celów i zasad określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/848 oraz dodatkowych celów polityki w odniesieniu do produkcji ekologicznej;
- b) wspieranie Komisji w ulepszaniu obowiązujących przepisów i opracowywaniu nowych przepisów związanych z rozporządzeniem (UE) 2018/848;
- c) stymulowanie wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w dziedzinie zagadnień technicznych związanych z produkcją ekologiczną.

Artykuł 3

Konsultacje

- 1. Komisja może konsultować się z grupą w każdej kwestii związanej z produkcją ekologiczną.
- 2. Przewodniczący grupy może doradzić Komisji, aby ta skonsultowała się z nią w sprawie konkretnych zagadnień.

Artykuł 4

Skład i powoływanie członków

- 1. W skład grupy wchodzi nie więcej niż 13 członków.
- 2. Członkowie są powoływani do działania we własnym imieniu i działają w sposób niezależny, w interesie publicznym.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) No 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) No 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

3. Członkowie, którzy utracą zdolność wnoszenia należytego wkładu w prace grupy, którzy – zdaniem Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Komisji Europejskiej („DG AGRI”) – nie spełniają warunków określonych w art. 339 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub którzy złożą rezygnację, nie będą już członkami grupy i mogą zostać zastąpieni na okres pozostający do wygaśnięcia ich kadencji.

Artykuł 5

Proces wyboru członków

1. Wybór członków grupy odbywa się w następstwie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w Rejestrze grup ekspertów Komisji i podobnych zespołów („rejestr grup ekspertów”). Zaproszenie do zgłaszania kandydatur może ponadto zostać opublikowane za pośrednictwem innych środków, np. na odpowiednich stronach internetowych. Zaproszenie do zgłaszania kandydatur jasno określa kryteria wyboru członków, w tym wymaganą wiedzę fachową w odniesieniu do wykonywanej pracy. Minimalny termin na zgłaszanie kandydatur wynosi cztery tygodnie.

2. Osoby ubiegające się o powołanie na członków grupy muszą ujawnić wszelkie okoliczności, które mogłyby prowadzić do wystąpienia konfliktu interesów. W szczególności Komisja wymaga od tych osób złożenia jako części ich zgłoszenia oświadczenia o braku konfliktu interesów w oparciu o standardowy formularz oświadczenia dla grup ekspertów ⁽⁷⁾ oraz aktualnego życiorysu (CV). Złożenie należyście wypełnionego formularza deklaracji interesów jest warunkiem koniecznym kwalifikującym do powołania na członka grupy jako osoba występująca we własnym imieniu. Ocenę konfliktu interesów przeprowadza Komisja zgodnie ze stosowanymi przez Komisję przepisami horyzontalnymi dotyczącymi grup ekspertów („przepisy horyzontalne”).

3. Członków grupy powołuje dyrektor generalny DG AGRI spośród specjalistów posiadających kompetencje w dziedzinach, o których mowa w art. 2 i art. 3 ust. 1, i którzy odpowiedzieli na zaproszenie do zgłaszania kandydatur.

4. Nazwiska pozostałych odpowiednich kandydatów, którzy odpowiedzieli na otwarte zaproszenie do zgłaszania kandydatur i którzy nie zostali powołani na członków grupy, umieszcza się na liście rezerwowej. Komisja zwraca się do kandydatów o zgodę przed umieszczeniem ich nazwisk na liście rezerwowej.

5. Członków grupy powołuje się na czteroletnie odnawialne kadencje, przy czym maksymalny okres pełnienia funkcji to trzy kolejne mandaty. Pełnią oni swoje funkcje do końca kadencji lub do czasu ich zastąpienia zgodnie z art. 4 ust. 3.

Artykuł 6

Przewodniczący

DG AGRI wyznacza przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących grupy.

Artykuł 7

Tryb pracy

1. Grupa podejmuje działania na wniosek DG AGRI.

2. Posiedzenia grupy odbywają się co do zasady w pomieszczeniach Komisji lub zdalnie, jeżeli wymaga tego sytuacja. W porozumieniu z DG AGRI grupa może, zwykłą większością głosów swoich członków, podjąć decyzję o zapisaniu przebiegu poszczególnych posiedzeń, zgodnie z odpowiednimi przepisami o ochronie danych.

⁽⁷⁾ Zob. art. 11 przepisów horyzontalnych i ich załącznik 4.

3. Obsługę sekretariatu zapewnia DG AGRI. Urzędnicy z pozostałych departamentów Komisji zainteresowani określonymi pracami grupy mogą uczestniczyć w posiedzeniach grupy i jej podgrup.
4. W porozumieniu z DG AGRI grupa może, zwykłą większością głosów swoich członków, podjąć decyzję o otwarciu obrad dla publiczności.
5. Protokół z dyskusji nad każdym punktem porządku obrad oraz opinie przedstawione przez grupę są konstruktywne i wyczerpujące. Protokół jest sporządzany przez sekretariat, pod nadzorem przewodniczącego.
6. Co do zasady grupa przyjmuje swoje opinie, zalecenia lub sprawozdania w drodze konsensusu. Jeżeli ma miejsce głosowanie, jego wynik rozstrzygany jest zwykłą większością głosów członków. Członkowie, którzy zagłosowali przeciwko, mają prawo do załączenia do opinii, zaleceń lub sprawozdań dokumentu uzasadniającego ich stanowisko.

Artykuł 8

Podgrupy

1. DG AGRI może ustanawiać podgrupy w celu zbadania szczegółowych zagadnień, w oparciu o ustalony przez siebie zakres zadań. Podgrupy działają zgodnie z przepisami horyzontalnymi i składają sprawozdania grupie. Zaraz po wypełnieniu swojego mandatu podgrupy są rozwiązywane.
2. DG AGRI wybiera członków podgrup spośród członków grupy lub z listy rezerwowej, o której mowa w art. 5 ust. 4.

Artykuł 9

Zaproszeni eksperci

DG AGRI może zapraszać ekspertów posiadających szczególne kompetencje w dziedzinie uwzględnionej w porządku obrad do wzięcia doraźnego udziału w pracach grupy lub podgrup.

Artykuł 10

Obserwatorzy

1. Organizacje mogą otrzymać status obserwatora, zgodnie z przepisami horyzontalnymi, na bezpośrednie zaproszenie.
2. Organizacje posiadające status obserwatora wyznaczają swoich przedstawicieli.
3. Przewodniczący może zezwolić przedstawicielom obserwatorów na wzięcie udziału w dyskusjach grupy i udostępnienie swojej wiedzy fachowej. Nie mają oni jednak prawa głosu i nie uczestniczą w formułowaniu zaleceń lub porad grupy.

Artykuł 11

Regulamin

Na wniosek DG AGRI i w porozumieniu z nią grupa przyjmuje swój regulamin wewnętrzny zwykłą większością głosów członków na podstawie standardowego regulaminu wewnętrznego grup ekspertów, zgodnie z przepisami horyzontalnymi ⁽⁸⁾.

⁽⁸⁾ Zob. art. 17 przepisów horyzontalnych.

Artykuł 12

Tajemnica służbowa i przetwarzanie informacji niejawnych

Członkowie grupy i ich przedstawiciele oraz zaproszeni eksperci i obserwatorzy podlegają wymogowi zachowania tajemnicy służbowej, który na mocy Traktatów i przepisów wykonawczych do nich dotyczy wszystkich członków instytucji i ich pracowników, a także przepisom Komisji dotyczącym bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych UE określonym w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽⁹⁾ i 2015/444 ⁽¹⁰⁾. W przypadku naruszenia przez nich powyższych obowiązków Komisja może zastosować wszelkie właściwe środki.

Artykuł 13

Przejrzystość

1. Grupa i jej podgrupy zostają wpisane do rejestru grup ekspertów Komisji.
2. W odniesieniu do składu grupy i jej podgrup w rejestrze grup ekspertów publikowane są następujące dane:
 - a) nazwiska osób fizycznych powołanych do działania we własnym imieniu;
 - b) nazwiska lub nazwy obserwatorów.
3. Wszystkie istotne dokumenty, w tym porządki obrad, protokoły, uwagi i opinie uczestników, udostępnia się w rejestrze grup ekspertów albo za pomocą wskazanego w tym rejestrze łącza do strony internetowej, na której można znaleźć odpowiednie informacje. Dostęp do takiej strony internetowej nie wymaga rejestracji użytkowników ani nie podlega innym ograniczeniom. W szczególności porządek obrad oraz inne istotne dokumenty referencyjne publikuje się w odpowiednim czasie przed posiedzeniem, a protokoły i opinie – terminowo po posiedzeniu. Od zasady publikowania przewiduje się wyjątki tylko w przypadkach, gdy ujawnienie dokumentu naruszyłoby ochronę interesu publicznego lub prywatnego w rozumieniu art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹¹⁾.

Artykuł 14

Koszty posiedzeń

Koszty podróży służbowych i pobytu poniesione przez członków grupy i zaproszonych ekspertów w związku z ich udziałem w posiedzeniach grupy lub podgrup są zwracane przez Komisję zgodnie z przepisami obowiązującymi w Komisji, w granicach dostępnych środków przyznanych w ramach rocznej procedury przydziału zasobów.

Artykuł 15

Dodatki specjalne

Członkowie grupy i zaproszeni eksperci są uprawnieni do specjalnych dodatków za prace przygotowawcze lub udział w pracach grupy oraz powiązanych posiedzeniach, jak określono w załączniku.

⁽⁹⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽¹⁰⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43). Wyjątki te przewidziano w celu ochrony bezpieczeństwa publicznego, spraw wojskowych, stosunków międzynarodowych, polityki finansowej, pieniężnej lub gospodarczej, prywatności i integralności osoby fizycznej, interesów handlowych, postępowania sądowego i opinii prawnej, kontroli/dochodzenia/audytu oraz procesu decyzyjnego instytucji.

*Artykuł 16***Uchylenie**

Decyzja 2009/427/WE traci moc.

Odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się jako odesłania do niniejszej decyzji.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 sierpnia 2021 r.

W imieniu Komisji
Janusz WOJCIECHOWSKI
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Dodatki specjalne

- 1) Członkowie grupy lub podgrupy oraz zaproszeni eksperci są uprawnieni do dodatku specjalnego, który stanowi rekompensatę za udział, osobiście lub na odległość, w posiedzeniach grupy lub podgrupy. Dodatek specjalny wypłacany jest jako dzienny koszt jednostkowy za każdy pełny dzień pracy jak określono w poniższej tabeli. Obliczoną łączną wysokość dodatku zaokrągla się w górę do kwoty odpowiadającej połowie następnego dnia roboczego.

Posiedzenia grupy/posiedzenia podgrupy	EUR za cały dzień ⁽¹⁾
Przewodniczący	450
Wiceprzewodniczący/sprawozdawca	450
Członkowie	300
Zaproszony ekspert	300

(¹) Jeśli udział w pracach odbywa się wyłącznie rano lub popołudniu, daje on prawo do otrzymania dodatku w wysokości 50 % pełnego dziennego dodatku.

- 2) Członkowie grupy lub podgrupy są uprawnieni do dodatku specjalnego za sprawowanie funkcji sprawozdawcy, stanowiącego wynagrodzenie za pracę wykonaną poza posiedzeniem w związku z działaniami takimi jak przygotowanie i sfinalizowanie wkładu w sprawozdanie z posiedzenia grupy lub podgrupy. Ten dodatek specjalny wypłacany jest w kwocie wynoszącej 450 EUR jako dzienny koszt jednostkowy za każdy pełny dzień pracy.
- 3) Członkowie grupy oraz eksperci zewnętrzni są uprawnieni do specjalnego dodatku za sprawowanie funkcji sprawozdawcy odpowiedzialnego za dostarczanie sprawozdań naukowych (podsumowań, zapytań i informacji ogólnych) w ramach przygotowań do posiedzeń grupy lub podgrupy lub za napisanie sprawozdania z posiedzeń grupy lub podgrupy po ich zakończeniu.
- 4) Przewodniczący jest uprawniony do dodatku specjalnego za nadzór naukowy i organizację pracy grupy poza posiedzeniem grupy.

Zwracając się o wykonanie prac przygotowawczych, polegających w szczególności na napisaniu sprawozdań grupy lub podgrupy bądź opinii, analizy uzasadniającej ocenę skutków lub o sprawowanie nadzoru naukowego, Komisja określa zadania do wykonania i ich harmonogram. Wyliczenie liczby dni roboczych zależy w szczególności od nakładu pracy związanego ze złożonością sprawy i długości okresu niezbędnego do zakończenia zadań z powodu ilości i dostępności danych oraz literatury i informacji naukowych, które mają być zbierane i przetwarzane. Odstępstwa od szacunkowej liczby dni roboczych przedstawionej poniżej są dopuszczalne jedynie w należycie uzasadnionych i wyjątkowych przypadkach:

Szacunkowa liczba dni roboczych	Rodzaj zadań do wykonania
1–10 dni	Prace przygotowawcze (raporty naukowe, badania, analizy potwierdzające ocenę skutków)
4–6 dni	Sprawozdania po posiedzeniu grupy lub podgrupy, opinia EGTOP
10–30 dni	Nadzór naukowy i organizacja prac grupy poza posiedzeniami grupy, zwłaszcza w celu doradzania Komisji w sprawie ogólnego planowania naukowego, pozyskiwania ekspertów zewnętrznych, określania zakresu zadań w przypadku sprawozdań naukowych oraz posiedzeń grupy i podgrupy, zapewniania dostępności istniejących danych i badań naukowych, przygotowanie i koordynacja posiedzeń podgrup, utrzymywanie współpracy z innymi organami doradczymi

	i zainteresowanymi stronami oraz ze służbami Komisji (zarówno z Dyрекcją Generalną ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich DG MARE i innymi Dyrekcjami Generalnymi oraz Wspólnym Centrum Badawczym)
--	--

Ekspertom działającym w charakterze sprawozdawcy przedkładającym raporty naukowe w ramach przygotowania posiedzeń grupy lub podgrupy lub piszącym sprawozdania grupy lub podgrup po posiedzeniach naukowych i przewodniczącemu za nadzór i organizację pracy grupy poza posiedzeniami plenarnymi zostanie wypłacona kwota 450 EUR jako dzienny koszt jednostkowy za każdy pełny dzień pracy.

INFORMACJE DOTYCZĄCE EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO

URZĄD NADZORU EFTA

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/04)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	12 maja 2020 r.
Nr sprawy	86817
Nr decyzji	041/21/COL
Państwo EFTA	Norwegia
Nazwa środka pomocy (lub nazwa beneficjenta)	Przedłużenie programu rekompensat dla organizatorów dużych imprez publicznych w związku z pandemią COVID-19 i zmiany w tym programie
Podstawa prawna	Decyzja parlamentu zatwierdzająca program i określająca jego główne warunki oraz pismo Ministerstwa Handlu, Przemysłu i Rybołówstwa do Innovation Norway w sprawie dodatkowych przesunięć środków
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Rekompensata za szkodę spowodowaną zdarzeniem nadzwyczajnym
Forma pomocy	Dotacja bezpośrednia
Budżet	260 mln NOK
Intensywność pomocy	60 %
Czas trwania	Do dnia 31 grudnia 2021 r.
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Innovation Norway Pb. 448 Sentrum Akersgata 13 N-0104 Oslo NORWEGIA

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/05)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	10 maja 2021 r.
Nr sprawy	86805
Nr decyzji	037/20/COL
Państwo EFTA	Islandia
Nazwa środka pomocy (lub nazwa beneficjenta)	Przedłużenia programu dotacji z tytułu zamknięcia przedsiębiorstw i programu dotacji na rzecz odporności w związku z pandemią COVID-19 oraz zmiany w tych programach
Podstawa prawna	Akt ustawodawczy zmieniający ustawę nr 38/2020 i ustawę nr 160/2020
Rodzaj środka pomocy	Programy pomocy
Cel pomocy	Ułatwienie dalszej działalności gospodarczej przedsiębiorstwom, które utraciły dochód podczas pandemii COVID-19 oraz podczas obowiązywania środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się wirusa
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	Program dotacji na rzecz odporności: Szacunkowy budżet – 20,5 mld Program dotacji z tytułu zamknięcia przedsiębiorstw: Szacunkowy budżet – 1 mld ISK; maksymalny budżet – 2 mld ISK
Czas trwania	Program dotacji na rzecz odporności: 31 grudnia 2021 r. Program dotacji z tytułu zamknięcia przedsiębiorstw: 30 września 2021 r.
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Islandzki Urząd Skarbowy i Celny Tryggvagata 19 101 Reykjavík ISLANDIA

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/06)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	11 maja 2021 r.
Nr sprawy	86811
Nr decyzji	039/21/COL
Państwo EFTA	Islandia
Tytuł	Zmiany w systemie cyfrowych bonów podarunkowych w związku z pandemią COVID-19
Podstawa prawna	Akt ustawodawczy zmieniający ustawę nr 54/2020 o bonach cyfrowych (isl. <i>lög um ferðagjöf</i>)
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Zwiększenie krajowego popytu na usługi turystyczne, co przyniesie korzyści sektorowi usług turystycznych
Forma pomocy	Dotacje (pomoc pośrednia)
Budżet	1,4 mld ISK
Czas trwania	1 czerwca 2021 r. – 31 sierpnia 2021 r.
Sektory gospodarki	Turystyka
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Ministerstwo Finansów i Spraw Gospodarczych Arnarhvoli við Lindargötu 101 Reykjavík ISLANDIA

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/07)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	12 maja 2021 r.
Nr sprawy	86812
Nr decyzji	040/21/COL
Państwo EFTA	Norwegia
Nazwa środka pomocy (lub nazwa beneficjenta)	Przedłużenie programu dotacji na utrzymanie płynności finansowej przedsiębiorstw w sektorze turystyki w związku z pandemią COVID-19 i zmiany w tym programie
Podstawa prawna	Decyzja parlamentu zatwierdzająca zmiany i przedłużenie oraz pismo Ministerstwa Handlu, Przemysłu i Rybołówstwa do Innovation Norway w sprawie dodatkowych przesunąć środków.
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Zapewnienie większej płynności przedsiębiorstwom borykającym się z nagłą utratą płynności ze względu na wpływ pandemii COVID-19 na gospodarkę.
Forma pomocy	Dotacje
Budżet	1 550 mln NOK
Intensywność pomocy	Dla małych i średnich przedsiębiorstw – do 80 % kosztów kwalifikowalnych. Dla dużych przedsiębiorstw – do 70 % kosztów kwalifikowalnych. Koszty rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych niezbędnych do celów realizacji projektu do maksymalnej wysokości 50 %.
Czas trwania	12 maja 2021 r. – 31 grudnia 2021 r.
Sektory gospodarki	NACE 49, 50, 51, 55, 56, 74.903, 77, 79, 82.3, 90, 91 oraz 93.
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Innovation Norway Akersgata 13 N-0104 Oslo NORWAY Pb. 448 Sentrum

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/08)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	18.5.2021 r.
Nr sprawy	86828
Nr decyzji	042/21/COL
Państwo EFTA	Norwegia
Nazwa środka pomocy (lub nazwa beneficjenta)	Zmiany w programie pomocy dla organizacji sektora wolontariackiego w związku z pandemią COVID-19
Podstawa prawna	Zmienione rozporządzenie w sprawie programu pomocy dla organizacji w sektorze wolontariackim (nie ma jeszcze numeru referencyjnego)
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Zapewnienie płynności finansowej organizacjom wolontariackim i w konsekwencji stymulowanie działalności organizacji wolontariackich i wspieranie ich w kontekście obecnego kryzysu związanego z COVID-19
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	1 155 mln NOK
Intensywność pomocy	— Wnioskodawcy mogą otrzymać dotację w wysokości 70 % kosztów dodatkowych lub kosztów związanych z opracowaniem lub dostosowaniem działalności — W przypadku wydarzeń i innych określonych rodzajów działalności, które odbywają się zgodnie z planem wnioskodawcy mogą otrzymać dotację w wysokości 70 % kosztów kwalifikowalnych — W przypadku odwołanych imprez i określonych działań innego rodzaju, wnioskodawcy mogą otrzymać dotację w wysokości 50 % kosztów kwalifikowalnych
Czas trwania	18.5.2021 – 31.12.2021
Sektory gospodarki	Sektor wolontariacki
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Norweski urząd ds. gier hazardowych i fundacji (Lotteri- og stiftelsestilsynet) P.O. Box 800 N-6805 Førde NORWEGIA

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

Pomoc państwa – decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń

(2021/C 343/09)

Urząd Nadzoru EFTA nie wnosi zastrzeżeń wobec następującego środka pomocy państwa:

Data przyjęcia decyzji	20 maja 2020 r.
Nr sprawy	86839
Nr decyzji	051/21/COL
Państwo EFTA	Norwegia
Nazwa środka pomocy (lub nazwa beneficjenta)	Program pomocy w przypadku utraconych dochodów w związku z pandemią COVID-19
Podstawa prawna	Zmienione rozporządzenie w sprawie uzupełnienia i stosowania prawa dotyczącego tymczasowego programu pomocy dla przedsiębiorstw odnotowujących znaczny spadek obrotów w okresie po sierpniu 2020 r. (nie został jeszcze przyjęty).
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Zrekompensowanie utraconych dochodów właścicielom restauracji, kawiarni, barów i hoteli, którzy oferują posiłki innym klientom niż goście hotelowi, oraz sprzedawcom detalicznym kwiatów.
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	25 mln NOK
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania	9 czerwca 2021 r. – 31 grudnia 2021 r.
Sektory gospodarki	Usługi gastronomiczne i sprzedaż detaliczna kwiatów.
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Brønnøysundregistrene Postboks 900 N-8910 Brønnøysund Norwegia

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, można znaleźć na stronie Urzędu Nadzoru EFTA: <http://www.eftasurv.int/state-aid/state-aid-register/decisions/>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. przez SÝN hf. przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA**(Sprawa E-4/21)**

(2021/C 343/10)

W dniu 9 lipca 2021 r. do Trybunału EFTA została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA przez SÝN hf., reprezentowaną przez Dóře Sif Tynes, radcę prawnego, ADVEL, Kalkofnsvegur 2, 101 Reykjavík, Islandia.

SÝN hf. występuje do Trybunału EFTA o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 023/21/COL z dnia 26 marca 2021 r. w sprawie pomocy dla Farice ehf. na inwestycje w trzeci kabel podmorski;
2. zobowiązanie Urzędu Nadzoru EFTA do pokrycia całości kosztów prawnych postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Sýn (zwana dalej „skarżącą”) jest spółką prowadzącą działalność w zakresie mediów i łączności elektronicznej na wszystkich rynkach telekomunikacyjnych i nadawczych w Islandii, z siedzibą pod adresem Suðurlandsbraut 8 w Reykjavíku. Korzenie działalności spółki sięgają końca lat 90-tych, kiedy powstały spółki Íslandssími hf. i Tal hf., po tym, jak nastąpiła liberalizacja świadczenia usług telekomunikacyjnych w Islandii. Skarżąca świadczy kompleksowe usługi łączności elektronicznej, w tym usługi centrów danych, pod marką Vodafone, na podstawie umowy o partnerstwie zawartej z Vodafone Group plc.
- Spółka Farice hf. została utworzona w 2002 r. przez stronę islandzką i stronę z Wysp Owczych w celu opracowania, budowy i eksploatacji podmorskiego systemu kablowej łączności elektronicznej zapewniającego łączność międzynarodową między Islandią, Wyspami Owczymi i Zjednoczonym Królestwem.
- W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 023/21/COL („zaskarżona decyzja”). Zaskarżona decyzja została przyjęta w dniu 26 marca 2021 r. w następstwie zgłoszenia przekazanego przez władze islandzkie w dniu 23 marca 2021 r.
- Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Urząd Nadzoru EFTA:
 - uchybił obowiązkowi wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 1 ust. 2 części I protokołu 3 do Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), ponieważ powinien był powziąć wątpliwości co do zgodności środka z Porozumieniem EOG;
 - uchybił zobowiązaniom wynikającym z art. 16 porozumienia o nadzorze i Trybunale w zakresie odpowiedniego uzasadnienia.

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

**Publikacja informacji dotyczącej zatwierdzenia zmiany standardowej w specyfikacji produktu
objętego nazwą pochodzenia w sektorze winorośli i wina, o której to zmianie mowa w art. 17 ust. 2
i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33**

(2021/C 343/11)

Niniejsza informacja zostaje opublikowana zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33 ⁽¹⁾.

POWIADOMIENIE O ZMIANIE STANDARDOWEJ W JEDNOLITYM DOKUMENCIE

„Régnié”

PDO-FR-A0912-AM02

Data przekazania informacji: 7 czerwca 2021 r.

OPIS I UZASADNIENIE ZATWIERDZONEJ ZMIANY

1. Obszar geograficzny

W rozdziale I pkt IV ppkt 1 po słowie „Rhône” dodaje się sformułowanie „zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.”.

Ta zmiana redakcyjna umożliwia uwzględnienie obszaru geograficznego na podstawie obowiązującej w 2019 r. wersji oficjalnego kodu geograficznego redagowanego przez INSEE oraz zapewnienie prawnej definicji obszaru geograficznego.

Granice obszaru geograficznego pozostają niezmienione.

Słowa „odbywają się” zastępuje się słowami „mają miejsce”.

Zmieniono pkt 6 jednolitego dokumentu w celu wprowadzenia tych zmian.

Dodano również zdanie informujące o udostępnieniu na stronie internetowej INAO map dotyczących obszaru geograficznego.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

2. Obszar bezpośredniego sąsiedztwa

W rozdziale I pkt IV ppkt 3 po słowach „następujących gmin” dodaje się sformułowanie „zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.”.

Wprowadza się odniesienie do oficjalnego kodu geograficznego z 2019 r. oraz aktualizuje się wykaz gmin. Dodaje się również datę zatwierdzenia przez właściwy krajowy komitet Krajowego Instytutu ds. Pochodzenia i Jakości (Institut national de l'origine et de la qualité) zmienionego obszaru geograficznego objętego nazwą. Zmiany te mają charakter redakcyjny i nie zmieniają granic obszaru geograficznego objętego nazwą. Ich wprowadzenie jest konieczne ze względu na połączenia lub podział gmin lub części gmin, lub ze względu na zmiany nazewnictwa.

Nowe brzmienie specyfikacji produktu pozwala zachować ciągłość w precyzyjnym określeniu gmin położonych na obszarze geograficznym wskazanym w specyfikacji produktu.

Pozycja „Warunki dodatkowe” w jednolitym dokumencie zostaje odpowiednio zmieniona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 11.1.2019, s. 2.

3. Przepisy dotyczące dojrzewania

W rozdziale I pkt IX ppkt 2 datę „1 marca” zastępuje się datą „15 stycznia”.

Minimalny termin, do którego wina dojrzewają, zostaje przesunięty z dnia 1 marca na dzień 15 stycznia roku następującego po roku zbiorów, ponieważ wczesne zbiory spowodowane zmianą klimatu mają miejsce coraz częściej, co pozwala na wcześniejsze zakończenie produkcji wina.

Przesunięcie minimalnego terminu zakończenia dojrzewania nie wpływa na jakość win produkowanych w tej winnicy. Praktyki stosowane w winnicy oraz w piwnicy winiarskiej w celu zachowania potencjału aromatycznego odmiany Gamay N uprawianej na tych ubogich glebach umożliwiają produkcję win o charakterze owocowym już na wczesnym etapie dojrzewania.

Zmieniono pkt 5 jednolitego dokumentu. Praktyki winiarskie

4. Wprowadzanie do obrotu produktu przeznaczonego dla konsumenta

W rozdziale I pkt IX ppkt 5 datę „15 marca” zastępuje się datą „1 lutego”.

W związku z przesunięciem minimalnego terminu zakończenia dojrzewania datę wprowadzenia wina do obrotu dla konsumenta przesunięto z dnia 15 marca na dzień 1 lutego.

Zmiana ta nie pociąga za sobą żadnych zmian w jednolitym dokumencie.

5. Obrót między uprawnionymi właścicielami składów

W rozdziale I pkt IX ppkt 5 skreśla się lit. b) dotyczącą daty wprowadzenia win do obrotu między uprawnionymi właścicielami składów.

Skrócenie minimalnego okresu dojrzewania i przesunięcie daty wprowadzenia wina do obrotu wymaga szybszego obrotu winami między podmiotami gospodarczymi; ustalenie wcześniejszej daty, przed którą obrót winami nie jest możliwy, nie jest zasadne.

W związku z tym tytuł rozdziału I pkt IX ppkt 5 zostaje zmieniony poprzez skreślenie słów „obrotu produktami i”.

Przedmiotowe zmiany specyfikacji produktu nie dotyczą jednolitego dokumentu.

6. Środki przejściowe

W rozdziale I pkt XI ppkt 1 lit. a) przed słowami „do zbiorów w 2034 r. włącznie” dodaje się słowo „najpóźniej” w celu wyjaśnienia warunków tego środka.

Skreśla się ppkt 3, ponieważ środek szczególny wygasł.

Przedmiotowe zmiany specyfikacji produktu nie dotyczą jednolitego dokumentu.

7. Informacje dotyczące kontroli specyfikacji produktu

— Podmioty gospodarcze są obecnie kontrolowane przez organ certyfikujący, a słowa „plan inspekcji” zastępuje się słowami „plan kontroli” w różnych odnośnych ustępach rozdziału II specyfikacji produktu.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

— Odniesienia do organu kontrolnego

W rozdziale III pkt II: reguły redakcyjne tej części zostały zmienione od czasu zatwierdzenia specyfikacji produktu w grudniu 2011 r. po to, by nie pojawiały się w niej więcej pełne dane organu kontrolnego w sytuacji, gdy kontrole są przeprowadzane przez organ certyfikujący.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

JEDNOLITY DOKUMENT

1. **Nazwa lub nazwy**

Régnié

2. **Rodzaj oznaczenia geograficznego**

ChNP – chroniona nazwa pochodzenia

3. **Kategorie produktów sektora wina**

1. Wino

4. **Opis wina lub win**

Krótki opis

Są to niemusujące czerwone wina wytrawne.

Naturalna objętościowa zawartość alkoholu w winach wynosi co najmniej 10,5 %.

Całkowita objętościowa zawartość alkoholu w winach po wzbogaceniu nie przekracza 13 %.

Na etapie pakowania wina osiągają maksymalną zawartość kwasu jabłkowego wynoszącą 0,4 g na litr.

Wina gotowe, przygotowane do dopuszczenia do konsumpcji, spełniają następujące normy analityczne:

maksymalna zawartość cukrów fermentacyjnych (glukozy i fruktozy): 3 gramy na litr.

W odniesieniu do maksymalnej całkowitej zawartości alkoholu, minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu, minimalnej kwasowości ogólnej i maksymalnej łącznej zawartości dwutlenku siarki stosuje się normy określone w przepisach wspólnotowych.

Na wczesnym etapie dojrzewania wina mają piękną purpurowoczerwoną szatę, która z upływem czasu przechodzi w czerwień owocu granatu. W ich aromacie często wyczuwa się nuty kwiatowe oraz nuty czerwonych owoców, które w miarę dojrzewania rozwijają nuty przypraw.

W smaku wina są wyraziste, subtelne i bardzo giętkie. Są bardzo owocowe.

Ogólne analityczne cechy charakterystyczne

Ogólne analityczne cechy charakterystyczne	
Maksymalna całkowita zawartość alkoholu (w % objętości):	
Minimalna rzeczywista zawartość alkoholu (w % objętości)	
Minimalna kwasowość ogólna:	
Maksymalna kwasowość lotna (w miliekwiwentach na litr):	14,17
Maksymalna całkowita zawartość dwutlenku siarki (w miligramach na litr):	

5. **Praktyki winiarskie**5.1. *Szczególne praktyki enologiczne*

1. Szczególne praktyki enologiczne

— Zabrania się stosowania zrębków drewna.

— Całkowita objętościowa zawartość alkoholu w winach po wzbogaceniu nie przekracza 13 %.

- Zezwala się na stosowanie substryktywnych technik wzbogacania przy progu stężenia wynoszącym 10 %.
- Wina dojrzewają co najmniej do dnia 15 stycznia roku następującego po roku zbiorów.

Poza wymienionymi powyżej zakazami w praktykach enologicznych towarzyszących produkcji wina należy przestrzegać wymogów obowiązujących na poziomie wspólnotowym oraz zawartych w kodeksie rolnictwa i rybołówstwa morskiego.

2. Praktyka uprawy

Gęstość nasadzeń

Minimalna gęstość nasadzeń w winnicy wynosi 6 000 krzewów na hektar.

Odstęp między rzędami winorośli nie może wynosić więcej niż 2,10 metra, zaś odstęp między krzewami w tym samym rzędzie nie może wynosić mniej niż 0,80 metra.

Pod warunkiem zachowania minimalnej gęstości nasadzeń 6 000 roślin na hektar i dla celów mechanizacji, krzewy winorośli może rozdzielać międzyrzędzie o odstęp nie większym niż 3 metry.

Zasady przycinania

- Przycinanie kończy się w dniu 15 maja.
- Wina pochodzą z winorośli przycinanych za pomocą cięcia krótkiego (prowadzonych w kształcie stożka, parasola, w formie pojedynczego lub podwójnego sznura Royat lub „charmet”) z maksymalną liczbą 10 oczek na łozie.
- Każda łoża liczy od 3 do 5 czopów, a na każdym z nich pozostawia się maksymalnie 2 oczka; w związku z odmładzaniem winorośli każda łoża może również liczyć jeden czop, na którym pozostawia się maksymalnie 2 oczka, przycięty na pędzie pochodzącym ze starej gałęzi.
- Podczas cięcia formującego lub przy zmianie metody przycinania, krzewy winorośli są przycinane przy zachowaniu maksymalnie 12 oczek na łożę.

Nawadnianie jest zabronione.

Przepisy dotyczące zbiorów mechanicznych

- Zebrane winogrona są umieszczane do wysokości nieprzekraczającej 0,50 metra w pojemnikach wykorzystywanych do ich transportu z działki do piwnicy winiarskiej.
- Pojemniki są wykonane z materiału obojętnego i przeznaczonego do kontaktu z żywnością.
- Sprzęt do zbiorów i transportu zebranych winogron posiada odpowiedni system odpływu wody i ochrony.

5.2. Maksymalna wydajność

1. 61 hektolitrow z hektara

6. Wyznaczony obszar geograficzny

Zbiór winogron, ich fermentacja oraz produkcja i dojrzewanie win mają miejsce na obszarze następujących gmin w departamencie Rhône, na podstawie oficjalnego kodu geograficznego z 2019 r.: Régnié-Durette i Lantignié.

7. Główne odmiany winorośli

Gamay N

8. Opis związku lub związków

8.1. Opis czynników naturalnych mających wpływ na związek z obszarem

Obszar geograficzny rozciąga się na wschodniej granicy masywu Monts du Beaujolais, poniżej Fût d'Avenas – szczytu wznoszącego się na 842 m n.p.m., 50 kilometrów na północ od Lyonu i 22 kilometry od Villefranche-sur-Saône

Krajobraz jest pagórkowaty, ukształtowany przez grzbiety i pagórki porośnięte winoroślą. Południową granicę przedmiotowego obszaru stanowi rzeka Ardères, dopływ Saony.

Obejmuje on zatem gminy Régnié-Durette i Lantignié w departamencie Rhône.

Obszar geograficzny jest częścią rozległego kompleksu skał metamorficznych z okresu paleozoiku wschodniej krawędzi Masywu Centralnego. W szczególności leży on w sercu granitowego masywu zwanego „Fleurie”. W wyniku kruśnięcia się tego gruboziarnistego granitu powstają obszary bardzo przepuszczalnych piasków.

Działki wyznaczone do zbioru winogron rozciągają się na szeregu zboczy o podłożu granitowym, na wysokości 250–450 m n.p.m. i obejmują:

- piaszczyste gleby powierzchniowe, bardzo przepuszczalne, powstałe z piasków granitowych na stromych zboczach w centrum i na północy;
- gleby powstałe na koluwanach i obszarach głębokiej gliny piaszczystej, mniej lub bardziej bogate w glinę w części południowej, na łagodniejszych zboczach;
- gleby aluwialne, wykształcone na dawnych terasach, o strukturze gliniastej i często bardzo kamieniste na powierzchni, o niekiedy zwartej strukturze.

Klimat typu oceanicznego podlega wpływom klimatów kontynentalnego oraz południowego. Opady rozkładają się regularnie na cały rok (średnia roczna wynosi 750 mm), a średnia temperatura roczna wynosi blisko 11 °C. Masyw „Monts du Beaujolais” stanowi istotną ochronę przed wiatrami wiejącymi od zachodu, łagodząc w ten sposób wpływ klimatu oceanicznego. Wywoływane przez te wiatry zjawisko fenowe osusza wilgotne powietrze, zwiększając jeszcze bardziej natężenie światła i zmniejszając ilość opadów.

Rozległa dolina Saony również odgrywa dominującą rolę w rozwoju winorośli, zapewniając duże natężenie światła i przenosząc wpływy klimatu południowego, cechującego się intensywnymi upałami w porze letniej.

8.2. Opis czynników ludzkich mających wpływ na związek z obszarem

W swojej książce z 1907 r. zatytułowanej „Le vigneronnage en Beaujolais”, dotyczącej lokalnego systemu dzierżawy posiadłości w zamian za część zbiorów, François Myard potwierdził istnienie galijsko-rzymskiej willi należącej do niejakiego Réginusa, od którego imienia prawdopodobnie pochodzi nazwa gminy. Ówczesna organizacja jest pierwotnym „oddzielnej uprawy owoców, systemu powiązanego z obecnym »vigneronnage«”.

Wydaje się, że opactwo w Cluny posiadało winnice niedaleko wsi Régnié. Karta Cluny stanowi, w 992 r., że pewien Umfred podarował opactwu „kaplicę św. Marii we wsi Dueri (Durette) w regionie Mâcon, jak również wszystko, co posiadał w tej parafii (grunty, winorośle, łąki, młyny)”. W 1602 r. odnotowano, że Durette liczy 15 domostw, a jego tereny są uznane za „dobre jedynie dla wina”.

Wina „Régnié” są od dawna wysoko cenione. Od 1769 r. Régnié i Durette należały do 16 parafii w regionie Beaujolais, które miały zezwolenie na wysyłkę swoich win do Paryża.

W swojej książce z 1945 r. zatytułowanej „Historia Régnié” Bonardet tak pisał o przemyśle tkackim w Rignye (Regnié) w XVII wieku: „stare rzemiosła, takie jak tkactwo, stopniowo zanikały, ponieważ grunty w Beaujolais pokrywały się winoroślą”. W istocie zdaniem oficera policji, sądów i finansów – Lamberta d’Antigny – jedna czwarta terytorium jest obsadzona winoroślą.

„Domaine” (posiadłość winiarska) Grange Charton powstała w Régnié. Ten wspinały zespół wiejskiej architektury z XIX wieku, obejmujący mieszkania wytwórców wina, magazyny i piwnice winiarskie, jest siedzibą gospodarstwa winiarskiego „Hospices de Beaujeu”. Powierzchnia posiadłości zapisanej w spadku na rzecz Hospices przez siostry Millières w 1809 r. z czasem zwiększyła się dzięki darowiznom i zapisom winnic. Aukcja win pochodzących z Hospices to najstarsza znana aukcja charytatywna.

Dawniej klejnot w koronie win objętych kontrolowaną nazwą pochodzenia „Beaujolais”, opatrzonych określeniem „Villages”, wina zostały uznane za kontrolowaną nazwę pochodzenia „Régnié” dekretem z dnia 20 grudnia 1988 r.

Cechą charakterystyczną kontrolowanej nazwy pochodzenia „Régnié” jest powiązanie tradycji regionu z nowoczesnymi technikami. Odmiana Gamay N odgrywa najważniejszą rolę w produkcji win czerwonych. Znana jako mało żywotna, lecz urodzajna i wcześniej dojrzewająca odmiana, jest ona wrażliwa na późne przymrozki i nieodporna na poparzenia promieniami słonecznymi.

Usiłując uzyskać wino gatunkowe, producenci nauczyli się, jak kontrolować jej wzrost, szczególnie dzięki zastosowaniu wysokiej gęstości nasadzeń oraz krótkiego przycinania.

Aby zapewnić osiągnięcie przez winogrona dobrego stopnia dojrzałości, producent upewnia się, czy eksponowana powierzchnia liściasta jest wystarczająca. Winorośl można również prowadzić przywiązując, co ułatwia mechanizację.

Równolegle i zgodnie z obowiązującymi praktykami producenci wprowadzili szczególnie proces produkcyjny, w którym tradycyjna fermentacja występuje wspólnie z połowiczną maceracją węglową.

W 2010 r. 222 producentów wyprodukowało 17 000 hektolitrow wina pochodzącego z winnicy o powierzchni 400 hektarów.

8.3. Związki przyczynowe

Obszar geograficzny „Région” rozciąga się głównie na podłożu granitowym lub formacjach powstałych na skutek jego kruszenia.

Gleby są na ogół piaszczyste, kwaśne, raczej przepuszczalne, a tym samym mało urodzajne. W tym środowisku naturalnym odmiana Gamay N w pełni wyraża swój potencjał, umożliwiając produkcję win owocowych i eleganckich, których zawartość alkoholu i równowaga gwarantują dobre zdolności do dojrzewania.

Gleba ma charakter zróżnicowany, jest mniej lub bardziej gliniasta, czasem obfituje w duże fragmenty granitu lub piaszczowca. Ta różnorodność powoduje powstawanie subtelnych różnic w winach. Gdy winogrona pochodzą z działek położonych na glebach gliniastych, wina mają lepszą strukturę. Z kolei gdy winogrona pochodzą z działek, na których występują gleby piaszczyste, wina są bardziej giętkie i owocowe.

Położona w sercu pagórkowatego krajobrazu winnica korzysta ze sprzyjającego klimatu, chroniona przed niekorzystnymi wiatrami przez zalesione wzgórza Fût d'Avenas. Otwarcie na rozległą równinę Saony zapewnia nasłonecznienie korzystne dla fotosyntezy winorośli. Usytuowanie w połowie wysokości stoków pozwala krzewom najczęściej uniknąć wiosennych przymrozków i porannych mgieł z równiny Saony oraz umożliwia wykorzystanie maksymalnego nasłonecznienia, podczas gdy zbocza zapewniają szybkie odprowadzanie ewentualnego nadmiaru wód opadowych.

Korzystając ze zjawiska fenowego dzięki ochronie masywu Monts du Beaujolais dolina Ardières, o ukierunkowaniu wschód-zachód, oferuje ogólną ekspozycję sprzyjającą optymalnemu i regularnemu dojrzewaniu winogron.

Producenci dostosowali praktyki – zarówno w winnicy, jak i w piwnicy winiarskiej – aby jak najlepiej wykorzystać te szczególne warunki. Dostosowanie żywotności i produkcji odmiany Gamay N do ubogich gleb piaszczystych przez szczególny sposób prowadzenia i krótkie przycinanie a także metody produkcji wina, które chronią potencjał aromatyczny, umożliwiają produkcję win o charakterze owocowym na wczesnym etapie dojrzewania i o dobrych zdolnościach do przechowywania.

Od 1967 r. producenci wspólnie oferują starannie dobraną gamę win „Région” w piwnicy winiarskiej „Caveau des deux clochers”. Organizują oni liczne wydarzenia, spektakle i spotkania sportowe w celu rozpowszechniania informacji o swojej wsi i swoim winie.

„Région” to najnowsza „gminna” kontrolowana nazwa pochodzenia uznana w regionie Beaujolais. Producenci przedstawiają ją jako „Księcia Beaujolais”.

9. Dodatkowe wymogi zasadnicze (pakowanie, etykietowanie i inne wymogi)

Obszar bezpośredniego sąsiedztwa

Ramy prawne:

przepisy krajowe

Rodzaj wymogów dodatkowych:

odstępstwo dotyczące produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym

Opis wymogu

Obszar bezpośredniego sąsiedztwa, określony na zasadzie odstępstwa w odniesieniu do fermentacji, produkcji i dojrzewania wina, stanowi obszar następujących gmin, zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.:

— w departamencie Côte-d'Or:

Agencourt, Aloxe-Corton, Ancey, Arcenant, Argilly, Autricourt, Auxey-Duresses, Baubigny, Beaune, Belan-sur-Ource, Bévy, Bissey-la-Côte, Bligny-lès-Beaune, Boncourt-le-Bois, Bouix, Bouze-lès-Beaune, Brion-sur-Ource, Brochon, Cérilly, Chamboeuf, Chambolle-Musigny, Channay, Charrey-sur-Seine, Chassagne-Montrachet, Châtillon-sur-Seine, Chaumont-le-Bois, Chaux, Chenôve, Chevannes, Chorey-lès-Beaune, Clémencey, Collonges-lès-Bévy, Combertault, Comblanchien, Corcelles-les-Arts, Corcelles-les-Monts, Corgoloin, Cormot-Vauchignon, Corpeau, Couchey, Curley, Curtil-Vergy, Daix, Dijon, Ebaty, Echevront, Epernay-sous-Gevrey, L'Etang-Vergy, Etrochey, Fixin, Flagey-Echézeaux, Flavignerot, Fleurey-sur-Ouche, Fussey, Gerland, Gevrey-Chambertin, Gilly-lès-Cîteaux, Gomméville, Grancey-sur-Ource, Griselles, Ladoix-Serrigny, Lantenay, Larrey, Levernois, Magny-lès-Villers, Mâlain, Marcenay, Marey-lès-Fussey, Marsannay-la-Côte, Massingy, Mavilly-Mandelot, Meloisey, Merceuil, Messanges, Meuilley, Meursanges, Meursault, Molesme, Montagny-lès-Beaune, Monthelie, Montliot-et-Courcelles, Morey-Saint-Denis, Mosson, Nantoux, Nicey, Noiron-sur-Seine, Nolay, Nuits-Saint-Georges, Obtrée, Pernand-Vergelesses, Perrigny-lès-Dijon, Plombières-lès-Dijon, Poinçon-lès-Larrey, Pommard, Pothières, Premeaux-Prissey, Prusly-sur-Ource, Puligny-Montrachet, Quincey, Reulle-Vergy, La Rochepot, Ruffey-lès-Beaune, Saint-Aubin, Saint-Bernard, Saint-Philibert, Saint-Romain, Sainte-Colombe-sur-Seine, Sainte-Marie-la-Blanche, Santenay, Savigny-lès-Beaune, Segrois, Tailly, Talant, Thoirs, Vannaire, Velars-sur-Ouche, Vertault, Vignoles, Villars-Fontaine, Villebichot, Ville-dieu, Villers-la-Faye, Villers-Patras, Villy-le-Moutier, Vix, Volnay, Vosne-Romanée, Vougeot;

— w departamencie Rhône:

Alix, Anse, L'Arbresle, Les Ardillats, Arnas, Bagnols, Beaujeu, Belleville-en-Beaujolais, Belmont-d'Azergues, Blacé, Le Breuil, Bully, Cercié, Chambost-Allières, Chamelet, Charentay, Charnay, Chasselay, Châtillon, Chazay-d'Azergues, Chénas, Chessy, Chiroubles, Cogny, Corcelles-en-Beaujolais, Dardilly, Denicé, Deux Grosnes (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnej gminy Avenas), Dracé, Emeringes, Fleurie, Fleurieux-sur-l'Arbresle, Frontenas, Gleizé, Julié, Juliénas, Jullié, Lacenas, Lachassagne, Lancié, Légnay, Létra, Limas, Lozanne, Lucenay, Marchamp, Marcy, Moiré, Montmelas-Saint-Sorlin, Morancé, Odenas, Le Perréon, Pommiers, Porte des Pierres Dorées, Quincié-en-Beaujolais, Rivolet, Sain-Bel, Saint-Clément-sur-Valsonne, Saint-Cyr-le-Chatoux, Saint-Didier-sur-Beaujeu, Saint-Etienne-des-Ouillères, Saint-Etienne-la-Varenne, Saint-Georges-de-Reneins, Saint-Germain-Nuelles, Saint-Jean-des-Vignes, Saint-Julien, Saint-Just-d'Avray, Saint-Lager, Saint-Romain-de-Popey, Saint-Vérand, Sainte-Paule, Salles-Arbuissonnas-en-Beaujolais, Sarcey, Taponas, Ternand, Theizé, Val d'Oingt, Vaux-en-Beaujolais, Vauxrenard, Vernay, Villefranche-sur-Saône, Ville-sur-Jarnioux, Villié-Morgon, Vindry-sur-Turdine (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Dareizé, Les Olmes i Saint-Loup);

— w departamencie Saône-et-Loire:

Aluze, Ameugny, Azé, Barizey, Beaumont-sur-Grosne, Berzé-la-Ville, Berzé-le-Châtel, Bissey-sous-Cruchaud, Bissy-la-Mâconnaise, Bissy-sous-Uxelles, Bissy-sur-Fley, Blanot, Bonnay, Bouzeron, Boyer, Bray, Bresse-sur-Grosne, Burgy, Burnand, Bussières, Buxy, Cersot, Chagny, Chaintre, Chalon-sur-Saône, Chamilly, Champagny-sous-Uxelles, Champforgeuil, Chânes, Change, Chapaize, La Chapelle-de-Bragny, La Chapelle-de-Guinchay, La Chapelle-sous-Brancion, Charbonnières, Chardonnay, La Charmée, Charnay-lès-Mâcon, Charresey, Chasselas, Chassey-le-Camp, Château, Châtenoy-le-Royal, Chaudenay, Cheilly-lès-Maranges, Chenôves, Chevagny-les-Chevrières, Chissey-lès-Mâcon, Clessé, Cluny, Cormatin, Cortambert, Cortevaix, Couches, Crêches-sur-Saône, Créot, Cruzille, Culles-les-Roches, Curtil-sous-Burnand, Davayé, Demigny, Dennevay, Dezize-lès-Maranges, Donzy-le-Pertuis, Dracy-le-Fort, Dracy-lès-Couches, Epertully, Etrigny, Farges-lès-Chalon, Farges-lès-Mâcon, Flagey, Fleurville, Fley, Fontaines, Fragnes-La-Loyère (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnej gminy La Loyère), Fuissé, Genouilly, Germagny, Givry, Granges, Grevilly, Hurigny, Igé, Jalogny, Jambles, Jugy, Jully-lès-Buxy, Lacroix, Laives, Laizé, Lalheue, Leynes, Lournand, Lugny, Mâcon, Malay, Mancey, Martailly-lès-Brancion, Massilly, Mellecey, Mercurey, Messey-sur-Grosne, Milly-Lamartine, Montagny-lès-Buxy, Montbellet, Montceaux-Ragny, Moroges, Nanton, Ozenay, Paris-l'Hôpital, Péronne, Pierreclos, Plottes, Préty, Prissé, Pruzilly, Remigny, La Roche-Vineuse, Romanèche-Thorins, Rosey, Royer, Rully, Saint-Albain, Saint-Ambreuil, Saint-Amour-Bellevue, Saint-Boil, Saint-Clément-sur-Guy, Saint-Denis-de-Vaux, Saint-Désert, Saint-Gengoux-de-Scissé, Saint-Gengoux-le-National, Saint-Germain-lès-Buxy, Saint-Gervais-sur-Couches, Saint-Gilles, Saint-Jean-de-Trézy, Saint-Jean-de-Vaux, Saint-Léger-sur-Dheune, Saint-Mard-de-Vaux, Saint-Martin-Belle-Roche, Saint-Martin-du-Tartre, Saint-Martin-sous-Montaigu, Saint-Maurice-de-Satonnay, Saint-Maurice-des-Champs, Saint-Maurice-lès-Couches, Saint-Pierre-de-Varennes, Saint-Rémy, Saint-Sernin-du-Plain,

Saint-Symphorien-d'Ancelles, Saint-Vallerin, Saint-Vérand, Saint-Ythaire, Saisy, La Salle, Salornay-sur-Guye, Sampigny-lès-Maranges, Sancé, Santilly, Sassangy, Saules, Savigny-sur-Grosne, Sennecey-le-Grand, Senozan, Sercy, Serrières, Sigy-le-Châtel, Sologny, Solutré-Pouilly, Taizé, Tournus, Uchizy, Varennes-lès-Mâcon, Vaux-en-Pré, Vergisson, Vers, Verzé, Le Villars, La Vineuse sur Fregande (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Donzy-le-National, Massy et La Vineuse), Vinzelles, Viré;

— w departamencie Yonne:

Aigremont, Annay-sur-Serein, Arcy-sur-Cure, Asquins, Augy, Auxerre, Avallon, Bazarnes, Beine, Bernouil, Bérus, Bessy-sur-Cure, Bleigny-le-Carreau, Censy, Chablis, Champlay, Champs-sur-Yonne, Chamvres, La Chapelle-Vaupelteigne, Charentenay, Châtel-Gérard, Chemilly-sur-Serein, Cheney, Chevannes, Chichée, Chitry, Collan, Coulangeon, Coulanges-la-Vineuse, Courgis, Cruzy-le-Châtel, Dannemoine, Deux Rivières, Dyé, Epineuil, Escamps, Escolives-Sainte-Camille, Fleys, Fontenay-près-Chablis, Gy-l'Évêque, Héry, Irancy, Island, Joigny, Jouancy, Junay, Jussy, Lichères-près-Aigremont, Lignorelles, Ligny-le-Châtel, Lucy-sur-Cure, Maligny, Mélisey, Merry-Sec, Migé, Molay, Molosmes, Montigny-la-Resle, Montholon (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Champvallon, Villiers sur Tholon et Volgré), Mouffy, Moulins-en-Tonnerrois, Nitry, Noyers, Ouanne, Paroy-sur-Tholon, Pasilly, Pierre-Perthuis, Poilly-sur-Serein, Pontigny, Préhy, Quenne, Roffey, Rouvray, Saint-Bris-le-Vineux, Saint-Cyr-les-Colons, Saint-Père, Sainte-Pallaye, Sainte-Vertu, Sarry, Senan, Serrigny, Tharoiseau, Tissey, Tonnerre, Tronchoy, Val-de-Mercy, Vallan, Venouse, Venoy, Vermenton, Vézannes, Vézelay, Vézennes, Villeneuve-Saint-Salves, Villy, Vincelles, Vincelottes, Viviers, Yrouerre.

Etykietowanie

Ramy prawne:

przepisy krajowe

Rodzaj wymogów dodatkowych:

przepisy dodatkowe dotyczące etykietowania

Opis wymogu

a) Na etykietce wina objętego kontrolowaną nazwą pochodzenia można umieścić nazwę mniejszej jednostki geograficznej, pod warunkiem że:

— jest to nazwa miejsca (lieu-dit) wpisana do ksiąg wieczystych;

— została ona podana w deklaracji zbiorów.

Nazwę miejsca (lieu-dit) wpisaną do ksiąg wieczystych zapisuje się bezpośrednio po kontrolowanej nazwie pochodzenia czcionką o wymiarach nieprzekraczających (pod względem wysokości i szerokości) wymiarów czcionki, którą zapisano chronioną nazwę pochodzenia.

b) Na etykietce wina objętego kontrolowaną nazwą pochodzenia można wskazać nazwę większej jednostki geograficznej: „Vin du Beaujolais”, „Grand Vin du Beaujolais” lub „Cru du Beaujolais”.

Czcionka, którą zapisana jest nazwa większej jednostki geograficznej, nie może być większa (wysokość i szerokość) niż dwie trzecie wielkości czcionki, którą zapisano kontrolowaną nazwę pochodzenia.

Link do specyfikacji produktu

https://info.agriculture.gouv.fr/gedei/site/bo-agri/document_administratif-cc8d10c6-1898-4714-a513-2186ca061280

**Publikacja informacji dotyczącej zatwierdzenia zmiany standardowej w specyfikacji produktu
objętego nazwą pochodzenia w sektorze winorośli i wina, o której to zmianie mowa w art. 17 ust. 2
i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33**

(2021/C 343/12)

Niniejsza informacja zostaje opublikowana zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/33 ⁽¹⁾

POWIADOMIENIE O ZMIANIE STANDARDOWEJ W JEDNOLITYM DOKUMENCIE

„Fleurie”

PDO-FR-A0930-AM02

Data przekazania informacji: 7 czerwca 2021 r.

OPIS I UZASADNIENIE ZATWIERDZONEJ ZMIANY

1. Obszar geograficzny

W rozdziale I pkt IV ppkt 1 po słowie „Rhône” dodaje się sformułowanie „zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.”.

Ta zmiana redakcyjna umożliwia uwzględnienie obszaru geograficznego na podstawie obowiązującej w 2019 r. wersji oficjalnego kodu geograficznego redagowanego przez INSEE oraz zapewnienie prawnej definicji obszaru geograficznego.

Granice obszaru geograficznego pozostają niezmienione.

Słowa „odbywają się” zastępuje się słowami „mają miejsce”.

Zmieniono pkt 6 jednolitego dokumentu w celu wprowadzenia tych zmian.

Dodano również zdanie informujące o udostępnieniu na stronie internetowej INAO map dotyczących obszaru geograficznego.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

2. Obszar bezpośredniego sąsiedztwa

W rozdziale I pkt IV ppkt 3 po słowach „następujących gmin” dodaje się sformułowanie „zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.”.

Wprowadza się odniesienie do oficjalnego kodu geograficznego z 2019 r. oraz aktualizuje się wykaz gmin. Dodaje się również datę zatwierdzenia przez właściwy krajowy komitet Krajowego Instytutu ds. Pochodzenia i Jakości (Institut national de l'origine et de la qualité) zmienionego obszaru geograficznego objętego nazwą. Zmiany te mają charakter redakcyjny i nie zmieniają granic obszaru geograficznego objętego nazwą. Ich wprowadzenie jest konieczne ze względu na połączenia lub podział gmin lub części gmin, lub ze względu na zmiany nazewnictwa.

Nowe brzmienie specyfikacji produktu pozwala zachować ciągłość w precyzyjnym określeniu gmin położonych na obszarze geograficznym wskazanym w specyfikacji produktu.

Pozycja „Warunki dodatkowe” w jednolitym dokumencie zostaje odpowiednio zmieniona.

3. Przepisy dotyczące dojrzewania

W rozdziale I pkt IX ppkt 2 datę „1 marca” zastępuje się datą „15 stycznia”.

Minimalny termin, do którego wina dojrzewają, zostaje przesunięty z dnia 1 marca na dzień 15 stycznia roku następującego po roku zbiorów, ponieważ wcześnie zbiory spowodowane zmianą klimatu mają miejsce coraz częściej, co pozwala na wcześniejsze zakończenie produkcji wina.

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 11.1.2019, s. 2.

Przesunięcie minimalnego terminu zakończenia dojrzewania nie wpływa na jakość win, ponieważ warunki klimatyczne i glebowe na tym obszarze przyczyniają się do wczesnego dojrzewania odmiany Gamay N, co pozwala na docenienie walorów młodych win.

Zmieniono pkt 5 jednolitego dokumentu.

4. **Wprowadzanie do obrotu produktu przeznaczonego dla konsumenta**

W rozdziale I pkt IX ppkt 5 datę „15 marca” zastępuje się datą „1 lutego”.

W związku z przesunięciem minimalnego terminu zakończenia dojrzewania datę wprowadzenia wina do obrotu dla konsumenta przesunięto z dnia 15 marca na dzień 1 lutego.

Zmiana ta nie pociąga za sobą żadnych zmian w jednolitym dokumencie.

5. **Obrót między uprawnionymi właścicielami składów**

W rozdziale I pkt IX ppkt 5 skreśla się lit. b) dotyczącą daty wprowadzenia win do obrotu między uprawnionymi właścicielami składów.

Skrócenie minimalnego okresu dojrzewania i przesunięcie daty wprowadzenia wina do obrotu wymaga szybszego obrotu winami między podmiotami gospodarczymi; ustalenie wcześniejszej daty, przed którą obrót winami nie jest możliwy, nie jest zasadne.

Zmiana ta nie pociąga za sobą żadnych zmian w jednolitym dokumencie.

W związku z tym tytuł rozdziału I pkt IX ppkt 5 zostaje zmieniony poprzez skreślenie słów „obrotu produktami i”.

Przedmiotowe zmiany specyfikacji produktu nie dotyczą jednolitego dokumentu.

6. **Środki przejściowe**

W rozdziale I pkt XI ppkt 2 lit. a) przed słowami „do zbiorów w 2034 r. włącznie” dodaje się słowo „najpóźniej” w celu wyjaśnienia warunków tego środka.

Skreśla się ppkt 4 z powodu wygaśnięcia środka szczególnego.

Przedmiotowe zmiany specyfikacji produktu nie dotyczą jednolitego dokumentu.

7. **Informacje dotyczące kontroli specyfikacji produktu**

— Podmioty gospodarcze są obecnie kontrolowane przez organ certyfikujący, a słowa „plan inspekcji” zastępuje się słowami „plan kontroli” w różnych odnośnych ustępach rozdziału II specyfikacji produktu.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

— Odniesienia do organu kontrolnego

W rozdziale III pkt II: reguły redakcyjne tej części zostały zmienione od czasu zatwierdzenia specyfikacji produktu w grudniu 2011 r. po to, by nie pojawiały się w niej więcej pełne dane organu kontrolnego w sytuacji, gdy kontrole są przeprowadzane przez organ certyfikujący.

Przedmiotowa zmiana nie dotyczy jednolitego dokumentu.

JEDNOLITY DOKUMENT

1. **Nazwa lub nazwy**

Fleurie

2. **Rodzaj oznaczenia geograficznego**

ChNP – chroniona nazwa pochodzenia

3. **Kategorie produktów sektora wina**

1. Wino

4. Opis wina lub win

Krótki opis

Są to niemusujące czerwone wina wytrawne. Naturalna objętościowa zawartość alkoholu w winach wynosi co najmniej 10,5 %.

Całkowita objętościowa zawartość alkoholu w winach po wzbogaceniu nie przekracza 13 %.

Na etapie pakowania wina osiągają maksymalną zawartość kwasu jabłkowego wynoszącą 0,4 g na litr.

Wina gotowe, przygotowane do dopuszczenia do konsumpcji, spełniają następujące normy analityczne:

maksymalna zawartość cukrów fermentacyjnych (glukozy i fruktozy): 3 gramy na litr.

W odniesieniu do maksymalnej całkowitej zawartości alkoholu, minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu, minimalnej kwasowości ogólnej i maksymalnej łącznej zawartości dwutlenku siarki stosuje się normy określone w przepisach wspólnotowych.

Wina mają piękną purpurowoczerwoną szatę, która z czasem nabiera odcieni owocu granatu. W ich aromacie wyczuwa się często nuty kwiatowe oraz nuty czerwonych owoców, które w miarę dojrzewania przechodzą w nuty korzenne. W smaku są wyraziste, nieagresywne i niezbyt kwasowe. Wina te są często prezentowane jako najbardziej „kobiece” spośród „crus du Beaujolais” ze względu na ich lekkość i subtelność.

Ogólne analityczne cechy charakterystyczne

Ogólne analityczne cechy charakterystyczne	
Maksymalna całkowita zawartość alkoholu (w % objętości):	
Minimalna rzeczywista zawartość alkoholu (w % objętości)	
Minimalna kwasowość ogólna:	
Maksymalna kwasowość lotna (w miliekwiwentach na litr):	14,17
Maksymalna całkowita zawartość dwutlenku siarki (w miligramach na litr):	

5. Praktyki winiarskie

5.1. Szczególne praktyki enologiczne

1. Szczególne praktyki enologiczne

- Zabrania się stosowania zrębków drewna.
- Całkowita objętościowa zawartość alkoholu w winach po wzbogaceniu nie przekracza 13 %.
- Zezwala się na stosowanie substraktywnych technik wzbogacania przy progu stężenia wynoszącym 10 %.
- Wina dojrzewają co najmniej do dnia 15 stycznia roku następującego po roku zbiorów.

Poza wymienionymi powyżej zakazami w praktykach enologicznych towarzyszących produkcji wina należy przestrzegać wymogów obowiązujących na poziomie wspólnotowym oraz zawartych w kodeksie rolnictwa i rybołówstwa morskiego.

2. Praktyka uprawy

Gęstość nasadzeń

Minimalna gęstość nasadzeń w winnicy wynosi 6 000 krzewów na hektar.

Odstęp między rzędami winorośli nie może wynosić więcej niż 2,10 metra, zaś odstęp między krzewami w tym samym rzędzie nie może wynosić mniej niż 0,80 metra.

Pod warunkiem zachowania minimalnej gęstości nasadzeń 6 000 roślin na hektar i dla celów mechanizacji, krzewy winorośli może rozdzielać międzyrzędzie o odstępie nie większym niż 3 metry.

Zasady przycinania

- Przycinanie kończy się w dniu 15 maja.
- Wina pochodzą z winorośli przycinanych za pomocą cięcia krótkiego (prowadzonych w kształcie głowy, parasola, w formie pojedynczego lub podwójnego sznura Royat lub „charmet”) z maksymalną liczbą 10 oczek na łozie.
- Każda łoża liczy od 3 do 5 czopów, a na każdym z nich pozostawia się maksymalnie 2 oczka; w związku z odmładzaniem winorośli każda łoża może również liczyć jeden czop, na którym pozostawia się maksymalnie 2 oczka, przycięty na pędzie pochodzącym ze starej gałęzi.
- Podczas cięcia formującego lub przy zmianie metody przycinania, krzewy winorośli są przycinane przy zachowaniu maksymalnie 12 oczek na łożę.

Nawadnianie jest zabronione.

– Przepisy dotyczące zbiorów mechanicznych

- Zebrane winogrona są umieszczane do wysokości nieprzekraczającej 0,50 metra w pojemnikach wykorzystywanych do ich transportu z działki do piwnicy winiarskiej.
- Pojemniki są wykonane z materiału obojętnego i przeznaczonego do kontaktu z żywnością.
- Sprzęt do zbiorów i transportu zebranych winogron posiada odpowiedni system odpływu wody i ochrony.

5.2. Maksymalna wydajność

1. 61 hektolitrow z hektara

6. Wyznaczony obszar geograficzny

Zbiór winogron, ich fermentacja oraz produkcja i dojrzewanie win mają miejsce na obszarze następujących gmin w departamencie Rhône, na podstawie oficjalnego kodu geograficznego z 2019 r.: Fleurie.

7. Główne odmiany winorośli

Gamay N

8. Opis związku lub związków

8.1. Opis czynników naturalnych mających wpływ na związek z obszarem

Obszar geograficzny znajduje się w sercu winnic Beaujolais, na wschodnich obrzeżach masywu Monts du Beaujolais.

Rozciąga się on wyłącznie na terenie gminy Fleurie w departamencie Rhône, na północ od Lyonu.

W pagórkowatym krajobrazie wzgórza, często strome, są prawie równomiernie pokryte winoroślą. Wyższe góry – w tle – są porośnięte lasami.

Działki wyznaczone do zbioru winogron leżą na podłożu z różowego granitu (porfiroidu) ubogiego w mękę, zwanego „granitem z Fleurie” (fr. *granite de Fleurie*).

Istnieją dwie różne formacje geologiczne o różnej budowie:

- nad miasteczkiem, na wysokości 300–450 metrów n.p.m., na stromych stokach, gdzie często widoczna jest skała macierzysta, występują bardzo piaszczyste i ubogie gleby;
- poniżej miasteczka zbocza stają się stopniowo łagodniejsze, osiągając wysokość do 230 metrów n.p.m. w stronę Saony, gdzie skała jest zakryta koluwiami pochodzącymi ze stoków. Tu gleby są grubsze, bogatsze w glinki, drobne piaski i iły.

Kanał „bief de Roclaine” i strumień Presle, które spływają z góry do Saony, przecinają te formacje i urozmaicają ekspozycje.

Klimat to umiarkowany klimat oceaniczny, którego średnia roczna temperatura wynosi blisko 11 °C, a umiarkowane opady są dobrze rozłożone w ciągu roku (średnio 750 mm). Obszar geograficzny poddawany jest wpływowi kontynentalnym (letnie burze, marznące mgły w zimie) i południowym (letnie upały, najwyższy poziom opadów jesienią i wiosną). Oślonięty od wiatrów wiejących z zachodu przez masyw Monts du Beaujolais obszar geograficzny obejmuje także niewielki drugorzędowy łańcuch górski. Ogólnie najczęściej występują stoki o ekspozycji południowo-wschodniej. Od świtu pierwsze promienie słońca ogrzewają i oświetlają zbocze. Usytuowanie winnic w połowie zbocza pozwala winorośli najczęściej uniknąć wiosennych przymrozków i porannych mgieł z równiny Saony oraz umożliwia wykorzystanie maksymalnego nasłonecznienia i szybkie odprowadzanie ewentualnego nadmiaru wód deszczowych.

8.2. Opis czynników ludzkich mających wpływ na związek z obszarem

Fleurie to bardzo stara wioska. Miejsce, w którym znajduje się zbiornik wody, od bardzo wczesnych czasów sprzyjało obecności człowieka, który chętnie zakładał osady po stronie zachodniej.

O obecności winorośli w okolicy Fleurie zaświadcza akt z 987 r. sporządzony dla opactwa Arpayé znajdującego się poniżej miejscowości, zależnego bezpośrednio od opactwa Cluny. Akt zawiera negocjacje dotyczące „curtil” (niewielkiej działki) z winoroślą.

Począwszy od końca XV wieku lyońskie mieszczaństwo, które wzbogaciło się na jedwabnictwie i bankowości, rozwijało uprawę winorośli.

W XVIII wieku wysoko cenione wina „Fleurie” były przewożone do Paryża przez sprzedawców win z Burgundii, a następnie stopniowo wprowadzane do obrotu w północnej Francji i Anglii. Na początku XX wieku wino sprzedawano w całej Francji oraz na rynkach zagranicznych w Szwajcarii, Belgii i Niemczech.

W 1927 r., dzięki dynamicznym działaniom rodzin z Fleurie, otwarto spółdzielczą wytwórnię wina. Marguerite Chabert, której rodzina przyczyniła się do powstania spółdzielczej wytwórni wina we Fleurie, pełniła przez pewien czas rolę przewodniczącej i nazaczyła historię *cru* swoją osobowością.

W 1936 r. uznano kontrolowaną nazwę pochodzenia „Fleurie”. Należy ona do „crus du Beaujolais” najwyższej klasy. Zwłaszcza szwajcarski rynek nabywa wina po wysokich cenach.

Wioska otwiera się na turystykę. W 2007 r. około trzydziestu „domaines” (posiadłości winiarskich) podjęło wspólną pracę w celu otwarcia piwnicy winiarskiej, zwanej „La maison de Fleurie”.

Mieszkańcy Fleurie identyfikują się z Madonną, figurą Matki Boskiej, która czuwa nad winnicą, spoglądając na nią z kaplicy Fleurie. Z biegiem lat stała się ona symbolem gminy i winnicy, a jej wizerunek pojawia się na większości etykiet i logo promocyjnych.

Winnica jest przeznaczona wyłącznie do produkcji win czerwonych. Główną odmianą winorośli jest Gamay N. W celu ograniczenia urodzajności tej odmiany winorośle przycina się krótko, z formowaniem czopów, i prowadzi się je w formie głowy.

„Domaines” to w większości majątki rodzinne, przekazywane z pokolenia na pokolenie. Średnia powierzchnia upraw przypadająca na gospodarstwo winiarskie wynosi około 9 hektarów. W 2010 r. winnica „Fleurie” obejmowała powierzchnię około 1 400 hektarów. Wino jest wytwarzane przez 180 producentów, spółdzielczą wytwórnię wina i kilkunastu kupców.

8.3. Związki przyczynowe

W historycznym regionie winiarskim „Fleurie”, liczącym sobie ponad tysiąc lat, z biegiem czasu wykształcił się oryginalny krajobraz, w którym główną rolę odgrywają winnice.

Położone są na pagórkowatym obszarze i granitowym podłożu na wysokości 200–450 metrów n.p.m., czasem na bardzo stromych stokach. Wykorzystują wspaniałe ekspozycje, sprzyjając produkcji win o atrakcyjnej złożoności aromatycznej.

Otwarcie ku rozległej nizinie Saony zapewnia światło korzystne dla działania chlorofili w winorośli, wzmacniane przez warunki położenia na wysokości oraz głównie południową i wschodnią ekspozycję, co gwarantuje optymalne i regularne dojrzewanie winogron.

Powstałe z piasku granitowego ubogie i przepuszczalne gleby nadają się do umiarkowanej produkcji. Odmiana Gamay N jest wrażliwa na zróżnicowanie warunków glebowych i szczególnie przystosowana do mało urodzajnych gleb. Produkowane z niej wino jest lekkie, z bukietem delikatnych tanin.

W tych szczególnych warunkach geograficznych producenci „Fleurie” wypracowali, z pokolenia na pokolenie, techniki pozwalające na najlepsze wykorzystanie odmiany Gamay N.

Ich umiejętności to zgodnie ze zwyczajem praktyka polegająca na krótkim przycinaniu z formowaniem czopów, dużej gęstości nasadzeń, praktykach uprawy ograniczających erozję gleby, odpowiednich technikach produkcji wina mających na celu produkcję surowca o zdecydowanej barwie przy jednoczesnym zapewnieniu delikatności, owocowości i elegancji win.

Na długo zanim „Beaujolais nouveau” zawojowało świat, wina „Fleurie” były już wysoko cenione i cieszyły się solidną renomą. Na początku XVII wieku były one przewożone do Paryża przez sprzedawców win z Burgundii. W XIX wieku wielu autorów, w tym Jullien, Guyot i Danguy, studiowało i opisywało wina francuskie. Wina „Fleurie” zawsze zaliczali oni do jednych z najlepszych.

Konsumenci ze Szwajcarii i Anglii, kojarząc nazwę „Fleurie” ze słowem „kwiat” (fr. *fleur*), przyczynili się do wzrostu jego renomy w całej Europie. Świadczą o niej ponadto doroczne targi, które odbywają się we Fleurie w sobotę i niedzielę po dniu Wszystkich Świętych, i które przyciągają liczną publiczność.

9. Dodatkowe wymogi zasadnicze (pakowanie, etykietowanie i inne wymogi)

Obszar bezpośredniego sąsiedztwa

Ramy prawne:

przepisy krajowe

Rodzaj wymogów dodatkowych:

odstępstwo dotyczące produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym

Opis wymogu

Obszar bezpośredniego sąsiedztwa, określony na zasadzie odstępstwa w odniesieniu do fermentacji, produkcji i dojrzewania wina, stanowi obszar następujących gmin, zgodnie z oficjalnym kodem geograficznym z 2019 r.:

— w departamencie Côte-d'Or:

Agencourt, Aloxe-Corton, Ancey, Arcenant, Argilly, Autricourt, Auxey-Duresses, Baubigny, Beaune, Belan-sur-Ouche, Bévy, Bissey-la-Côte, Bligny-lès-Beaune, Boncourt-le-Bois, Bouix, Bouze-lès-Beaune, Brion-sur-Ouche, Brochon, Cérilly, Chamboeuf, Chambolle-Musigny, Channay, Charrey-sur-Seine, Chassagne-Montrachet, Châtillon-sur-Seine, Chaumont-le-Bois, Chaux, Chenôve, Chevannes, Chorey-lès-Beaune, Clémencey, Collonges-lès-Bévy, Combertault, Comblanchien, Corcelles-les-Arts, Corcelles-les-Monts, Corgoloin, Cormot-Vauchignon, Corpeau, Couchey, Curley, Curtil-Vergy, Daix, Dijon, Ebaty, Echevonne, Epernay-sous-Gevrey, L'Etang-Vergy, Etrochey, Fixin, Flagey-Echézeaux, Flavignerot, Fleurey-sur-Ouche, Fussey, Gerland, Gevrey-Chambertin, Gilly-lès-Cîteaux, Gomméville, Grancey-sur-Ouche, Griselles, Ladoix-Serrigny, Lantenay, Larrey, Levernois, Magny-lès-Villers, Mâlain, Marcenay, Marey-lès-Fussey, Marsannay-la-Côte, Massingy, Mavilly-Mandelot, Meissey, Merceuil, Messanges, Meuilley, Meursanges, Meursault, Molesme, Montagne-lès-Beaune, Monthelie, Montliot-et-Courcelles, Morey-Saint-Denis, Mosson, Nantoux, Nicey, Noiron-sur-Seine, Nolay, Nuits-Saint-Georges, Obtrée, Pernand-Vergelesses, Perrigny-lès-Dijon, Plombières-lès-Dijon, Poinçon-lès-Larrey, Pommard, Pothières, Premeaux-Prissey, Prusly-sur-Ouche, Puligny-Montrachet, Quincey, Reulle-Vergy, La Rochepot, Ruffey-lès-Beaune, Saint-Aubin, Saint-Bernard, Saint-Philibert, Saint-Romain, Sainte-Colombe-sur-Seine, Sainte-Marie-la-Blanche, Santenay, Savigny-lès-Beaune, Segrois, Tilly, Talant, Thoirs, Vannaire, Velars-sur-Ouche, Vertault, Vignoles, Villars-Fontaine, Villebichot, Ville-dieu, Villers-la-Faye, Villers-Patras, Villy-le-Moutier, Vix, Volnay, Vosne-Romanée, Vougeot;

— w departamencie Rhône:

Alix, Anse, L'Arbresle, Les Ardillats, Arnas, Bagnols, Beaujeu, Belleville-en-Beaujolais, Belmont-d'Azergues, Blacé, Le Breuil, Bully, Cercié, Chambost-Allières, Chamelet, Charentay, Charnay, Chasselay, Châtillon, Chazay-d'Azergues, Chénas, Chessy, Chiroubles, Cognny, Corcelles-en-Beaujolais, Dardilly, Denicé, Deux Grosnes (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnej gminy Avenas), Dracé, Emeringes, Fleurieux-sur-l'Arbresle, Frontenas, Gleizé, Julié, Julien, Lachenas, Lachassagne, Lancié, Lantignié, Légnay, Létra, Limas, Lozanne, Lucenay, Marchamp, Marcy, Moiré, Montmelas-Sorlin, Morancé, Odenas, Le Perréon, Pommiers, Porte des Pierres Dorées, Quincié-en-Beaujolais, Régnié-Durette, Rivolet, Sain-Bel, Saint-Clément-sur-Valsonne, Saint-Cyr-le-Chatoux, Saint-

Didier-sur-Beaujeu, Saint-Etienne-des-Ouillères, Saint-Etienne-la-Varenne, Saint-Georges-de-Reneins, Saint-Germain-Nuelles, Saint-Jean-des-Vignes, Saint-Julien, Saint-Just-d'Avray, Saint-Lager, Saint-Romain-de-Popey, Saint-Vérand, Sainte-Paule, Salles-Arbussonnas-en-Beaujolais, Sarcey, Taponas, Ternand, Theizé, Val d'Oingt, Vaux-en-Beaujolais, Vauxrenard, Vernay, Villefranche-sur-Saône, Ville-sur-Jarnioux, Villié-Morgon, Vindry-sur-Turdine (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Dareizé, Les Olmes i Saint-Loup);

— w departamencie Saône-et-Loire:

Aluze, Ameugny, Azé, Barizey, Beaumont-sur-Grosne, Berzé-la-Ville, Berzé-le-Châtel, Bissey-sous-Cruchaud, Bissy-la-Mâconnaise, Bissy-sous-Uxelles, Bissy-sur-Fley, Blanot, Bonnay, Bouzeron, Boyer, Bray, Bresse-sur-Grosne, Burgy, Burnand, Bussières, Buxy, Cersot, Chagny, Chaintré, Chalon-sur-Saône, Chamilly, Champagny-sous-Uxelles, Champforgeuil, Chânes, Change, Chapaize, La Chapelle-de-Bragny, La Chapelle-de-Guinçay, La Chapelle-sous-Brancion, Charbonnières, Chardonnay, La Charmée, Charnay-lès-Mâcon, Charresey, Chasselas, Chassey-le-Camp, Château, Châtenoy-le-Royal, Chaudenay, Cheilly-lès-Maranges, Chenôves, Chevagny-les-Chevrières, Chissey-lès-Mâcon, Clessé, Cluny, Cormatin, Cortambert, Cortevaix, Couches, Crêches-sur-Saône, Créot, Cruzille, Culles-les-Roches, Curtil-sous-Burnand, Davayé, Demigny, Dennevay, Dezize-lès-Maranges, Donzy-le-Pertuis, Dracy-le-Fort, Dracy-lès-Couches, Eperthully, Etrigny, Farges-lès-Chalon, Farges-lès-Mâcon, Flagey, Fleurville, Fley, Fontaines, Fragnes-La-Loyère (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnej gminy La Loyère), Fuissé, Genouilly, Germagny, Givry, Granges, Grevilly, Hurigny, Igé, Jalogny, Jambles, Jugy, Jully-lès-Buxy, Lacroix, Laives, Laizé, Lalheue, Leynes, Lournand, Lugny, Mâcon, Malay, Mancey, Martailly-lès-Brancion, Massilly, Mellecey, Mercurey, Messey-sur-Grosne, Milly-Lamartine, Montagny-lès-Buxy, Montbellet, Montceaux-Ragny, Moroges, Nanton, Ozenay, Paris-l'Hôpital, Péronne, Pierreclos, Plottes, Préty, Prissé, Pruzilly, Remigny, La Roche-Vineuse, Romanèche-Thorins, Rosey, Royer, Rully, Saint-Albain, Saint-Ambreuil, Saint-Amour-Bellevue, Saint-Boil, Saint-Clément-sur-Guye, Saint-Denis-de-Vaux, Saint-Désert, Saint-Gengoux-de-Scissé, Saint-Gengoux-le-National, Saint-Germain-lès-Buxy, Saint-Gervais-sur-Couches, Saint-Gilles, Saint-Jean-de-Trézy, Saint-Jean-de-Vaux, Saint-Léger-sur-Dheune, Saint-Mard-de-Vaux, Saint-Martin-Belle-Roche, Saint-Martin-du-Tartre, Saint-Martin-sous-Montaigu, Saint-Maurice-de-Satonnay, Saint-Maurice-des-Champs, Saint-Maurice-lès-Couches, Saint-Pierre-de-Varennes, Saint-Rémy, Saint-Sernin-du-Plain, Saint-Symphorien-d'Ancelles, Saint-Vallerin, Saint-Vérand, Saint-Ythaire, Saisy, La Salle, Salornay-sur-Guye, Sampigny-lès-Maranges, Sancé, Santilly, Sassangy, Saules, Savigny-sur-Grosne, Sennecey-le-Grand, Senozan, Sercy, Serrières, Signy-le-Châtel, Sologny, Solutré-Pouilly, Taizé, Tournus, Uchizy, Varennes-lès-Mâcon, Vaux-en-Pré, Vergisson, Vers, Verzé, Le Villars, La Vineuse sur Fregande (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Donzy-le-National, Massy et La Vineuse), Vinzelles, Viré;

— w departamencie Yonne:

Aigremont, Annay-sur-Serein, Arcy-sur-Cure, Asquins, Augy, Auxerre, Avallon, Bazarnes, Beine, Bernouil, Béru, Bessy-sur-Cure, Bleigny-le-Carreau, Censy, Chablis, Champlay, Champs-sur-Yonne, Chamvres, La Chapelle-Vaupelteigne, Charentenay, Châtel-Gérard, Chemilly-sur-Serein, Cheney, Chevannes, Chichée, Chitry, Collan, Coulangeon, Coulanges-la-Vineuse, Courgis, Cruzy-le-Châtel, Dannemoine, Deux Rivières, Dyé, Epineuil, Escamps, Escolives-Sainte-Camille, Fleys, Fontenay-près-Chablis, Gy-l'Evêque, Héry, Irancy, Island, Joigny, Jouancy, Junay, Jussy, Lichères-près-Aigremont, Lignorelles, Ligny-le-Châtel, Lucy-sur-Cure, Maligny, Mélisey, Merry-Sec, Migé, Molay, Molosmes, Montigny-la-Resle, Montholon (jedynie część odpowiadająca terytorium dawnych gmin Champvallon, Villiers sur Tholon et Volgré), Mouffy, Moulins-en-Tonnerrois, Nitry, Noyers, Ouanne, Paroy-sur-Tholon, Pasilly, Pierre-Perthuis, Poilly-sur-Serein, Pontigny, Préhy, Quenne, Roffey, Rouvray, Saint-Bris-le-Vineux, Saint-Cyr-les-Colons, Saint-Père, Sainte-Pallaye, Sainte-Vertu, Sarry, Senan, Serrigny, Tharoiseau, Tisse, Tonnerre, Tronchoy, Val-de-Mercy, Vallan, Venouse, Venoy, Vermenton, Vézannes, Vézelay, Vézennes, Villeneuve-Saint-Salves, Villy, Vincelles, Vincelottes, Viviers, Yrouerre.

Etykietowanie

Ramy prawne:

przepisy krajowe

Rodzaj wymogów dodatkowych:

przepisy dodatkowe dotyczące etykietowania

Opis wymogu

a) Na etykiecie wina objętego kontrolowaną nazwą pochodzenia można umieścić nazwę mniejszej jednostki geograficznej, pod warunkiem że:

- jest to nazwa miejsca (lieu-dit) wpisana do ksiąg wieczystych;
- została ona podana w deklaracji zbiorów.

Nazwę miejsca (lieu-dit) wpisaną do ksiąg wieczystych zapisuje się bezpośrednio po kontrolowanej nazwie pochodzenia czcionką o wymiarach nieprzekraczających (pod względem wysokości i szerokości) wymiarów czcionki, którą zapisano chronioną nazwę pochodzenia.

- b) Na etykiecie wina objętego kontrolowaną nazwą pochodzenia można wskazać nazwę większej jednostki geograficznej: „Vin du Beaujolais”, „Grand Vin du Beaujolais” lub „Cru du Beaujolais”.

Czcionka, którą zapisana jest nazwa większej jednostki geograficznej, nie może być większa (wysokość i szerokość) niż dwie trzecie wielkości czcionki, którą zapisano kontrolowaną nazwę pochodzenia.

Link do specyfikacji produktu

https://info.agriculture.gouv.fr/gedei/site/bo-agri/document_administratif-163ce6ee-43f3-40c6-b350-36ff801081a0

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)